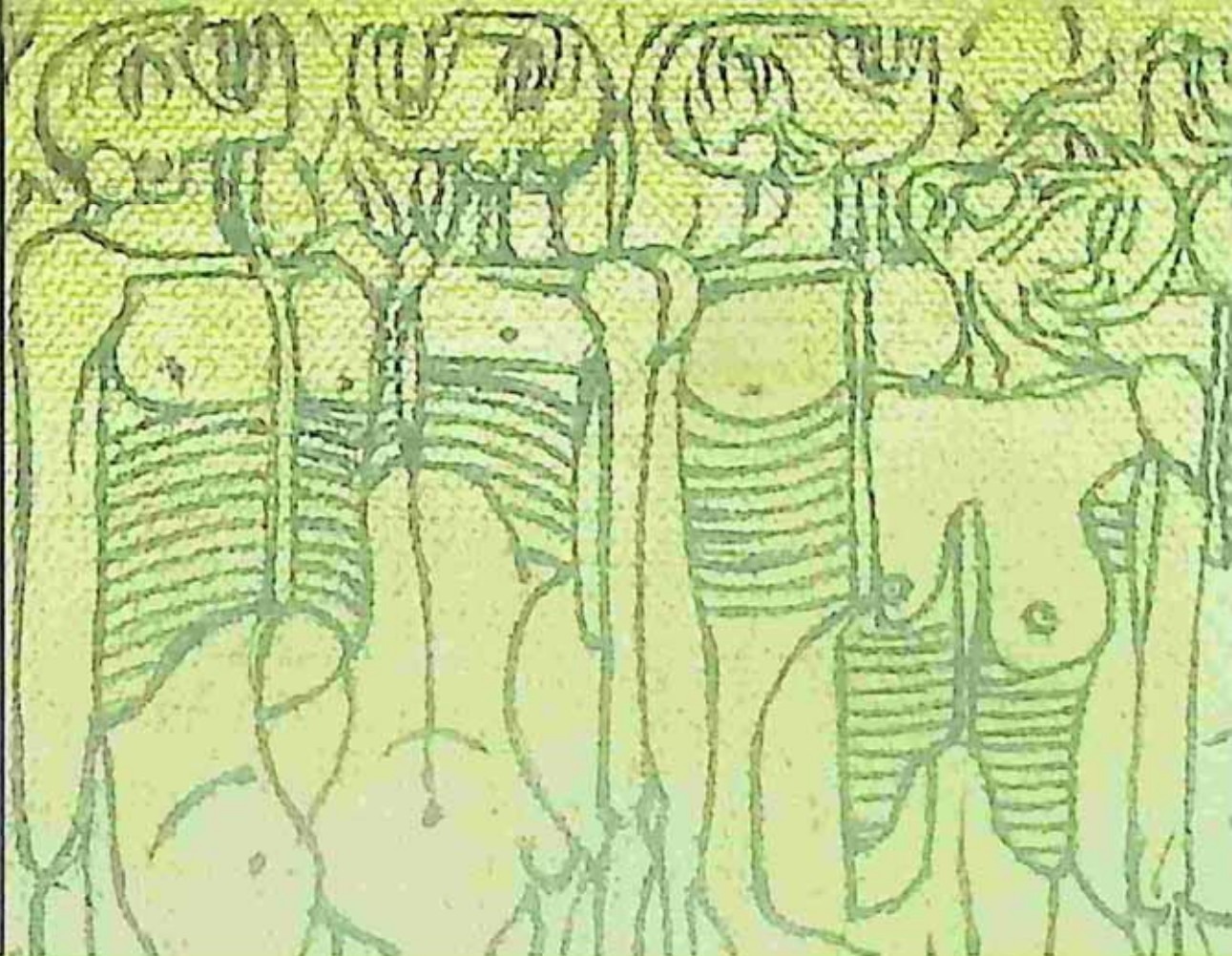

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

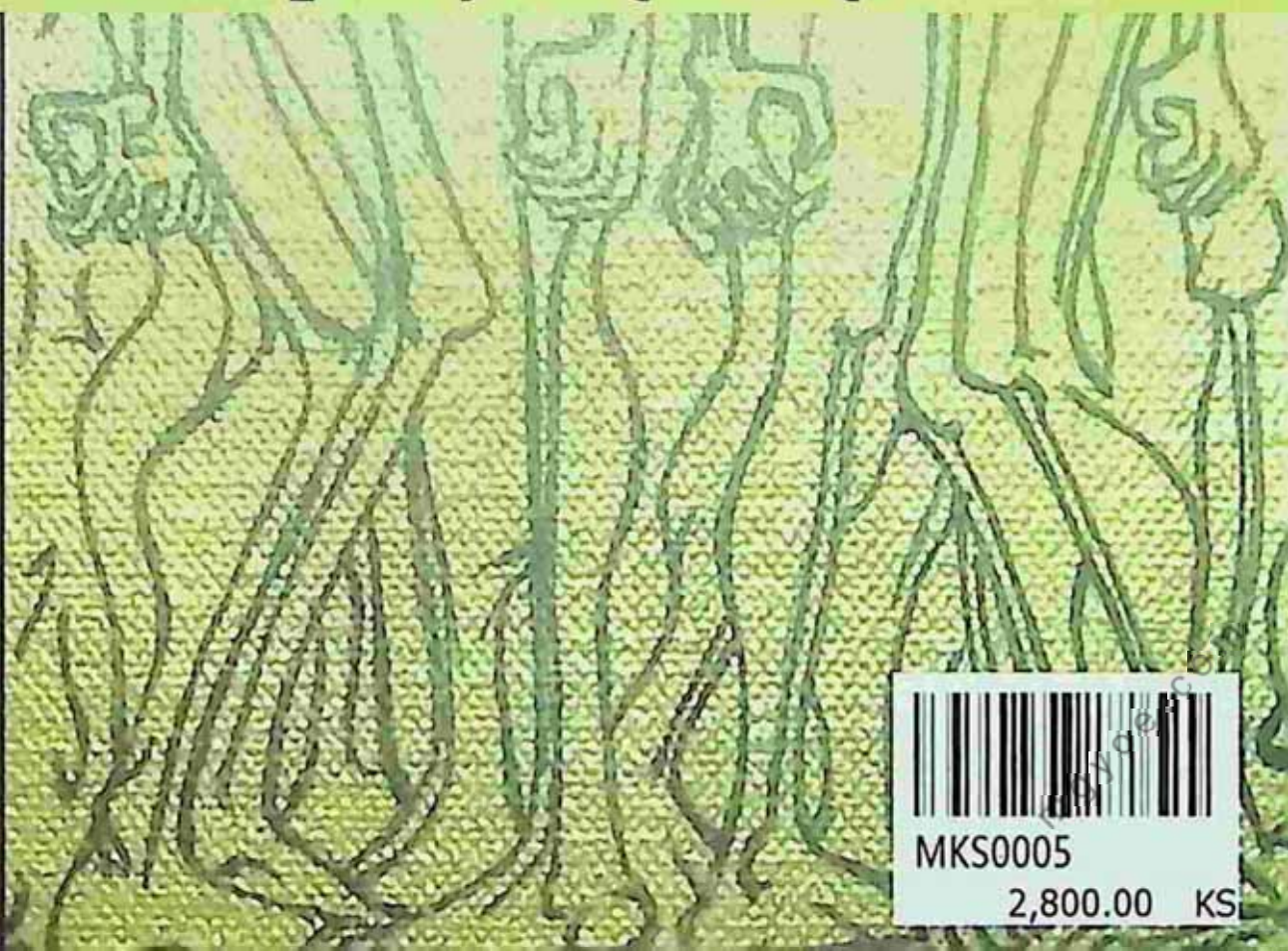
သေမင်းနိုင်ငံမှာ သုံးတုံ့ ပိုက်ဆံ
မင်းခိုက်ဝိုးဝင်း

ဒုတိယအကြိမ်

9789953000000

မင်းခက်ဝင်း
 သေမင်းနှင်ငံမှာ သုံးတဲ့ ပိုက်ဆံ

MKS0005
 2,800.00 KSL

သေမင်းနိုင်ငံမှာသုံးတဲ့ပိုက်ဆံ၊ မင်းခိုက်စိုးစန်

မျက်နှာပိုးပန်းချီ -သတ်ဘုန်းမို၊ စာမျက်နှာ ၁၈၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ ဇေပြေဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်။

၂၀၁၂ ကြောင်နှစ်ကောင်စာပေ၏ နှစ်အုပ်တွဲ ပထမအကြိမ်မူ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစဉ် ၂၈၀၀ ကျပ်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

သေမင်းနိုင်ငံမှာ
သုံးတဲ့ပိုက်ဆံ
မင်းခိုက်စိုးစန့်

ဒုတိယကြိမ်၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

နိဒါန်း

‘ထပ်တူကျအမှား’ ဆိုတဲ့ သဘောတရားအကြောင်း နည်းနည်း ပြောပြချင်ပါတယ်။

အဲဒါ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားလည်း ကြံဖူးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြံဖူးတယ်။ လူတော်တော်များများလည်း စိတ်ထဲမှာ (အမှတ်တမဲ့လိုလို) ခံစားဖူးလိမ့်မယ်။

ကိုယ်နဲ့မှ တည့်တည့်တိုးတတ်တဲ့ ကတ်သီးကတ်သတ် လွဲချော်မှု တွေလေ။

ဥပမာဆိုကြပါစို့...

“ညှပ်ထားမိတဲ့ ဆံပင်ပုံစံကို မကြိုက်ကာမှ ဒီတစ်လအဖို့ ဆံပင် ပြန်ရှည်တာက နှေးကွေးလွန်းနေတယ်”

‘သိချင်းစီဒီခွေမှာ ခြစ်ရာပါလို့ ထစ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီနေရာဟာ ကိုယ်အကြိုက်ဆုံး သိချင်းစာသားနေရာ ဖြစ်နေပါလေရော”

“အိမ်အပြင်ဘက်ကနေ တံခါးဖွင့်ဖို့ သော့တွဲကို စမ်းနေတဲ့အချိန်ဆို အိမ်ထဲက တယ်လီဖုန်းက ‘တတိတိ... မြည်ပြီ။ ကမန်းကတန်း တံခါးဖွင့်ပြီး ဖုန်းကိုလည်း ပြေးကိုင်လိုက်ရော ဟိုဘက်က ဆက်နေတဲ့ သူက ဖုန်းကို ချသွားရော”

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ချင်လို့ ပုန်းလှိုးကွယ်လှိုး သွားတဲ့အခါတိုင်း အသိမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်နဲ့ အမြဲဆုံတယ်”
အဲဒါမျိုးတွေပါပဲ။

* * *

အဲဒီလို အဖြစ်အပျက်မျိုးတွေကို စာရေးဆရာ အာသာဘလော့ချ် (Arthur Bloch) က ထပ်တူကျအမှားလို့ နာမည်ပေးထားတာပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်စုကတော့ ပေါက်ကရလေးဆယ်တွေကို အမြဲတမ်း ရှာရှာဖွေဖွေ လုပ်ကြလွန်းလို့လား မသိဘူး၊ သူများတွေထက် ပိုပြီး ထပ်တူကျအမှားတွေနဲ့ ကြုံရသလိုပဲ။

ကြုံခဲ့သမျှ ရှာရှာဖွေဖွေ ကိုးရိုးကားရားတွေထဲမှာ အမှတ်တရ အဖြစ်ဆုံးကတော့ တစ်ထောင့်ကိုးရာရှစ်ဆယ့်ခြောက်၊ ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်လောက် တုန်းက ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုထဲမှာ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး အိမ်ငှားနေခဲ့ကြတုန်းက အဖြစ်အပျက်တွေပါပဲ။

ရန်ကုန်မြို့နဲ့ မိုင်နှစ်ဆယ်သာသာလောက်ပဲဝေးတဲ့ တောမကျ မြို့မကျ လက်လုပ်လက်စား ရပ်ကွက်ကလေးတစ်ခုပါ။

အဲဒီရပ်ကွက်ကလေးထဲမှာနေတဲ့ လူတွေက ရယ်ရတယ်။ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်။ ထပ်တူကျအမှား တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုနဲ့ ရှင်သန်နေကြတယ်။

အဲဒီရပ်ကွက်ကလေးထဲမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ ‘ထပ်တူကျအလွဲ’ တွေကို သာ တန်းစီပြီး ရေးပြရမယ်ဆိုရင် အာသာဘလော့ချ်ရဲ့ ‘မာဖီ၏ နိယာမ’ဆိုတဲ့ စာအုပ်မျိုး သုံးလေးအုပ်လောက်ရမယ် ထင်ပါရဲ့။

‘မာဖီ၏ နိယာမ’ စာအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ အလွဲတွေကို နည်းနည်း ထပ်ပြီး ပြောပြရဦးမယ်။ ကြည့်လေ...

“တစ်နေ့လုံး ဇယ်ဆက်သလို အလုပ်လုပ်နေရာက တစ်ကြိမ်လေးပဲ နားဖို့ ထိုင်မိပါတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကို (တစ်နေ့လုံးမှ တစ်ခါပဲ လာစစ်တဲ့) ကိုယ့်အထက်လူကြီးနဲ့ တည့်တည့်တုံးပါလေရော”

“ပစ္စည်းအသစ်တစ်ခု ဝယ်ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ပျောက်နေတဲ့ ပုံစံတူ ပစ္စည်းကို ချက်ချင်းပဲ ပြန်ရှာတွေ့ရတတ်တယ်”

“သင့် လက်နှစ်ဖက်မှာ စက်ဆီတွေ အညစ်အကြေးတွေ ပေကျံ နေတဲ့အချိန်နဲ့ ကွက်တိပဲ၊ သင့်နှာခေါင်းဟာ ယားယံပြီး ကုတ်ချင်လာတတ် တယ်”

“ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်လို့ သင် လက်မှတ်ဝယ်ထားတဲ့ ထိုင်ခုံနေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီဆိုရင် သင့်ရှေ့တည့်တည့်က ခုံမှာ အရပ်ရှည်တဲ့ လူတစ်ယောက် အမြဲနေရာယူထားလေ့ရှိတယ်”

“ဒီနေ့ စာမကျက်လာမီပါဘူးဆိုမှ အတန်းထဲမှာ စာမေးဖို့ ဆရာမရဲ့ မျက်စိကျခြင်းကို ခံရသူက ကိုယ်ပဲဖြစ်နေတတ်တယ်”

“ဆီးစစ်ဖို့အတွက် ဆီးနမူနာ အတောင်းခံရတဲ့သူက ခုနကလေး တင် ဆီးသွားထားပြီးကာစ လူဖြစ်နေတတ်တယ်”

“လူနှစ်ယောက် အတူတူထိုင်နေကြတဲ့အထဲမှာမှ ခြင်က ကိုယ့်တစ် ယောက်တည်းကိုပဲ ရွေးပြီးကိုက်တယ်”

“သွေးသွင်းဖို့ အရေးတကြီး လိုအပ်နေပြီဆိုရင် အဲဒီသွေးဟာ အမြဲတမ်း ရှားပါးနေတယ်”

“ဖုန်းနံပါတ် မှားလှည့်မိတဲ့အခါတိုင်း ဖုန်းလိုင်း မအားတာနဲ့ ဘယ် တော့မှ မကြုံဘူး”

ဪ...ကျွန်တော် စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်မိနေတဲ့ ထပ်တူကျ အလွဲတစ်ခု ရှိပါသေးတယ်။

အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့...

“စာရွက်စာတမ်းတစ်ခုခုကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဖိုင်တွဲထားလို့က် ရင် အဲဒါကို နောက်တစ်ကြိမ် သုံးစရာကိစ္စ ဘယ်တော့မှမပေါ်ဘူး။ မိမိ မတွဲဘဲ အမှတ်တမဲ့ထားမိတဲ့ စာရွက်စာတမ်းဆိုရင်တော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ

အရေးတကြီးပြန်ရှာဖို့ လိုအပ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစာရွက်ကို ဘယ်နား
ထားမိမှန်း သိတော့မှာမဟုတ်ဘူး”...တဲ့။

* * *

အဲဒီရပ်ကွက်ကလေးဟာ ၂၀ ရာစုနှောင်းပိုင်းရဲ့ စာရွက်စာတမ်း
တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါကို ဖိုင်တွဲပြီးသိမ်းဖို့ မသိမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသူတွေကတော့
ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုပါပဲ။

အခန်း (၅)

‘ကျွန်တော်တို့အုပ်စု’လို့ ဆိုတဲ့အထဲမှာ...

ကျွန်တော်ပါတယ်။

ပန်းချီဆရာပေါက်စတစ်ယောက် ပါတယ်။ (အခုတော့ မဂ္ဂဇင်း
တွေမှာ သရုပ်ဖော်ပုံတွေဆွဲနေတဲ့ ‘ခေတ်ဘုန်းမို့’ပေါ့)

နောက် ဂစ်တာ တဒေါင်ဒေါင် တဒင်ဒင်တီးပြီး သီချင်းရေးဖို့
ကြိုးစားနေတဲ့ မြန်မာစာဆရာ အလောင်းအလျာလေးတစ်ယောက်ပါတယ်။
(သူကတော့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်ကာလမှာ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့
ကျူရှင်ဆရာ ဦးဆင့်သူ ဖြစ်လာပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အောင်မြင်နေစဉ်မှာပဲ
ကွယ်လွန်ဆုံးပါးသွားခဲ့တယ်။ သူ့တစ်သက်တာလုံးမှာ ‘ပစ်တိုင်းထောင်လေး
ပုတိုတို’ ဆိုတဲ့ သားချောသီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကိုပဲ အပြီးသတ် ရေးဖွဲ့သွားခဲ့
လေရဲ့)

ကျွန်တော်တို့ ဝါသနာပါတဲ့ အနုပညာအလုပ်တွေကို လုပ်ဖို့
ရန်ကုန်မြို့နဲ့ နီးနီးနားနားမှာနေမှ ဖြစ်မယ်လေ။ အဲ...ပြီးတော့ အိမ်လခက
လည်း ဈေးသက်သာဦးမှဖြစ်မှာ။

အိမ်တစ်လုံးတည်းကို အခန်းကန့်ထားပြီး ငှားစားတဲ့နေရာမျိုးမှာ

လည်း နေလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်တော်တို့က နေ့ရောညပါ အချိန်မရွေး
ဒေါင်ဒေါင်ဒင်ဒင် ဝူးဝူးဝါးဝါးနဲ့...။

နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ဘာမှန်းမသိတဲ့ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ
ကိစ္စတွေ၊ မျက်စိနောက်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စတွေကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
ကြံဖန်ပြီး လုပ်နေကြတာကိုး။

ဒါကြောင့် တောမကျ မြို့မကျ ဟောဒီရပ်ကွက်လေးထဲမှာ ပျဉ်
ထောင်အိမ်ယိုင်နဲ့နဲ့လေးတစ်လုံးကို ငှားပြီး လာနေကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စုထဲမှာ အနုပညာအလုပ်နဲ့လည်း ဘာမှမပတ်
သက်၊ အနုပညာကို ဝါသနာလည်းမပါတဲ့ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ အူကြောင်
ကြောင် ငနဲတစ်ယောက်လည်း ပါသေးတယ်။

သူ့နာမည်က ဖိုးစောတဲ့။

ဖိုးစောရဲ့ ပါရမီဓာတ်ခံကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ ဘယ်လူစုလူဝေးထဲ
ကိုမဆို ဒီကောင့်ကိုသာ ထည့်ပေးလိုက်...။

ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီးသားပဲ။

လူစုလူဝေးနဲ့လည်း ဖြစ်တယ်။ နှစ်ယောက်ချင်း သုံးယောက်ချင်း
လည်း ဖြစ်တယ်။

သူ့တစ်ယောက်တည်းနေရင်တောင် သူ့အတွေးနဲ့သူ ရှုပ်ရှုပ်
ယှက်ယှက် ဖြစ်နေတတ်တဲ့ကောင်။

ဖိုးစောရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကလည်း အံ့မခန်းပဲ။ နက်နဲတဲ့နေရာ
မှာ လက်ဖျားခါလောက်တယ်။

တစ်ခါက ကျွန်တော့်ကို လာမေးတာပဲကြည့်...။

ဖိုးစောက...

“ကျော်စိုးရေ”

“ဟေ...ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ ဖိုးစော”

“ငါ တစ်ခုစဉ်းစားနေတာကွ၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သွေးအမျိုးအစား
ဟာ A လား၊ B လား၊ AB လား ဒါမှမဟုတ် O သွေးလားဆိုတာ”

ကဲ...သူ့အတွေးအခေါ်က...

ကျွန်တော်က...

“ဟာ...ဖိုးစောရာ၊ မင်းမို့လို့ ကြံကြီးစည်ရာကွာ။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာကျော်တုန်းက သွေးအုပ်စုခွဲတဲ့ ပညာမှ မပေါ်သေးတဲ့ဥစ္စာ”

ဖိုးစောက စိတ်ပျက်သလို ‘ကျွတ်’ ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်ပြီး ခေါင်း ကုတ်လိုက် ဖင်ကုတ်လိုက်လုပ်ရင်း...

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ငါ စဉ်းစားနေတာက မြတ်စွာဘုရားဆိုတာ အင်မတန် ထူးခြားမြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မဟုတ်လား။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ စီးဆင်းနေတဲ့ သွေးတွေဟာ လူသာမန် တွေရဲ့ ကိုယ်ထဲကသွေးတွေနဲ့ အမျိုးအစားချင်းတူနိုင်သလားဆိုတာကို ငါ စဉ်းစားနေတာကွ။ အေးလေ...ဒါတွေ မင်း ဘယ်နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ ကျော်စိုး ရာ၊ လောကီလောကုတ္တရာ ပြည့်စုံတဲ့ ပညာရှိကြီးတွေကို ရှာပြီးမေးရ ဦးတော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်ကတော့ လောကီလောကုတ္တရာ မပြည့်စုံတဲ့ ငတုံးကြီး ဖြစ်သွားတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နေရင်းထိုင်ရင်းကြီးကို ငုတ်တုတ် ညံ့သွားတော့တာ။ ကျွန်တော့်ဘဝနယ် ဆိုးလိုက်ပုံ။

ဖိုးစောကတော့ ကော့လန်ကော့လန်နဲ့ လစ်သွားလေရဲ့။

* * *

တစ်ခါကကျတော့ ကိုဆင့်သူ ကို သွားပြီးမေးတာ။ (အဲဒီတုန်းက ကိုဆင့်သူက မြန်မာစာဌာနမှာ ကျူတာဖြစ်နေပြီလား၊ မဖြစ်သေးဘူးလား တောင် မမှတ်မိတော့ဘူး)

ဖိုးစောက မေးစေ့က မုတ်ဆိတ်မွေး ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ကို ပွတ်ရင်း...

“ဗျို...ကိုဆင့်”

အိမ်နံရံကို မှီရင်း ခြေဆင်းပြီး ဂစ်တာလက်ကွက် စမ်းနေတဲ့ ကိုဆင့်သူက မျက်ခုံးတွေပင့်သွားတယ်။

“ဟင်...ဘာလဲဟင်၊ ဖိုးစော...ဘာလဲ”

ကိုဆင့်သူကလည်း ဖိုးစောရဲ့ စူးရှထက်မြက်တဲ့ အတွေးအခေါ်
တွေကို ခပ်လန့်လန့်ပဲ။

ဖိုးစောက (သုံးပင်နှစ်ခန်း အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးရဲ့) ခနော်နီ
ခနော်နဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန်လျှောက်ရင်း...

“ကိုဆင့်တို့ မြန်မာစာမှာ ဝါကျဆုံးတဲ့အခါ ‘သည်’တို့၊ ‘၏’တို့
ထည့်ရတယ် မဟုတ်လား။ ဟိုဗျာ...ဥပမာပြောရရင် ‘သူ ကျောင်းသို့သွား
သည်’၊ ‘သူ အိပ်မက်မက်နေ၏’...စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ”

“အင်း...ဟုတ်...ဟုတ်တယ်လေ ဖိုးစောရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီ ‘သည်’နဲ့ ‘၏’နဲ့ အဓိပ္ပာယ်ချင်း ဘာကွာသလဲ ကိုဆင့်”

ဒီမေးခွန်းကြောင့် ကိုဆင့်သူ မျက်လုံးတွေ ပြာလတွတ် ပြာလတွတ်
ဖြစ်သွားတယ်။ တော်တော်လေးတော့ ခွကျနေပြီ။

ကိုဆင့်သူက အကျပ်အတည်းဖြစ်ရင် သူလုပ်နေကျ အမူအရာ
အတိုင်း နှုတ်ခမ်းထူထူလေးတွေကို ထော်ပြီး စူပြီး မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်
ပုတ်ခတ်၊ အသံလေး အတီးအထစ်နဲ့...။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟို...သိပ်...သိပ်မကွာပါဘူး ဖိုးစောရဲ့”

ဖိုးစောက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လေရဲ့။ ပြီးတော့...

“အဓိပ္ပာယ်ချင်းတူရင် ဘာလို့ အလုပ်ရှုပ်ခံပြီး စကားလုံးနှစ်လုံး
တောင် ထားနေရသေးလဲဗျာ၊ တစ်လုံးကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါလား၊ ကျက်ရ
မှတ်ရတာ သက်သာသွားတာပေါ့”

“ဟေ...”

ကိုဆင့်သူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဖိုးစောကတော့ ခပ်တည်တည်ပဲ
ဆက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က နောင်လာမယ့် လူငယ်ကျောင်းသား
လေးတွေအတွက် စေတနာနဲ့ အကြံပေးနေတာနော်။ ကိုဆင့် မြန်မာစာ
ပါမောက္ခဖြစ်တဲ့အခါကျရင် ‘၏’ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်ဗျာ။ ကောက်ကောက်
လိမ်လိမ်နဲ့ အကြည့်ရဆိုးတယ်။ ဖြုတ်ပစ်...သိလား”

“ငါ့...ငါ့မှာ အဲ့လောက် အာဏာမရှိဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ”

ကိုဆင့်သူကတော့ သူ့ဘဝကို သူ အားငယ်လို့ပဲလား မသိဘူး။
မဝံ့မရဲ ဖြေရှာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖိုးစောကတော့ မာရေကျောရေပဲ။

“ဟာဗျာ... ဘာ အာဏာရှိစရာလို့လို့လဲ၊ မြန်မာစာကို တီထွင်ခဲ့တဲ့
လူတွေကလည်း သူ့လိုကိုယ်လို ‘လူ’ တွေပဲဥစ္စာ။ သူတို့လုပ်ပုံကိုင်ပုံ နေရာ
မကျရင် ကိုယ်က ပြင်ရဲရမှာပေါ့”

အဲသည်လို ‘ဟောက်’ သေးတာဗျ။

အံ့မယ်...။ သူ့ခံယူချက်နဲ့သူကတော့ ဟုတ်သလိုလို အရှိသား။
ကိုဆင့်သူကတော့ ဂစ်တာကိုတောင် ဆက်မတီးနိုင်တော့ဘူး။

မျက်လုံးလေး ပေကလတ် ပေကလတ်လုပ်ပြီး ဖိုးစောကိုပဲ ငေး
ကြည့်နေရတယ်။ ဒါပဲ တတ်နိုင်တော့တယ် မဟုတ်လားဗျာ။

* * *

ပန်းချီဆရာကတော့ ရှင်းတယ်။

ဖိုးစော ပြဿနာသယ်လာပြီဆိုရင် ဆဲလွတ်တဲ့အခါလွတ်၊ ပါးစပ်ထဲ
တွေ့ကရာပြောရင်ပြော၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ့ထက်ဦးအောင် ဦးနှောက်စားစရာ
တစ်ခုခုနဲ့ ကျပ်လွတ်လိုက်တာပဲ။

အိမ်ပေါ်မှာ နေရာက ကျယ်ကျယ်မရှိတော့ ပန်းချီဆွဲမယ်ဆိုရင်
ခြံထောင့် သရက်ပင်အောက်က ရေချိုးဖို့ တိုင်ကီပိုင်းတွေချထားတဲ့နေရာမှာ
သွားပြီးဆွဲရတယ်။

ဖိုးစောကလည်း တကူးတကန့်ကို အဲဒီနားအထိ သွားပြီးရှုပ်တာ။

“ဒီမှာ ကိုဘုန်းမို၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားမိတာလေးတစ်ခုရှိလို့ဗျ”

ပန်းချီဆရာက သူ့ဟာနဲ့သူ ဆွဲလက်စဖြစ်နေတော့ ဖိုးစောကို
အံ့ကြိတ်ပြီး မျက်စောင်းထိုးကြည့်တယ်။ ဖိုးစောကတော့ စကားစမိပြီဆိုတာနဲ့
အရှိန်ရသွားပြီ။

“ဒီလိုလေဗျာ...ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ရဟန်းဝတ်တယ်
ဆိုပါစို့၊ ရဟန်းဝတ်နဲ့ ပါရာဇိကကံကျရင် ငရဲကြီးရောမဟုတ်လား။ အဲဒီလို

ဖြစ်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်က အမြန်လူဝတ်လဲ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲကို ပြောင်းသွားပြီး ဘုရားကျောင်းမှန်မှန်တက်နေရင် ယေရှုခရစ်တော်က ကျွန်တော့်ကို ကယ်မှာလားဟင်”

ပြန်ဖြေတဲ့စကားသံကိုတော့ မကြားရဘူး။ စုတ်တံကို ခွက်ထဲ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး အလုံးလိုက် အခဲလိုက် တစ်တစ်ခွခွ ဆဲရေးလိုက်တဲ့ ပန်းချီဆရာရဲ့ ရေရွတ်သံကိုပဲ ကြားရတယ်။

အဲဒါပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ ပန်းချီဆရာက သူ့ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာထင်သလို ရမ်းသန်းပြောလိုက်တော့လည်း ကိစ္စပြီးသွားတာပဲ။ တစ်ခါတလေကျပြန် တော့လည်း ပန်းချီဆရာက ဖိုးစောထက် ဦးအောင် ‘ကျပ်’ တတ်တယ်။

ပန်းချီဆရာက သူ့စုတ်တံတွေ၊ ဆေးခွက်တွေ၊ တာပင်တိုင်ဘူးတွေ၊ ဓာတ်ဆီ ရေနံဆီပုလင်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း သူ့အနားက ဖိုးစော ဖြတ် လျှောက်သွားတာမြင်တော့...

“ဟေ့ကောင်...ဖိုးစော၊ လာပါဦးကွ”

“ဘာလုပ်မလို့တုံး”

ဖိုးစော ပြန်လှည့်လာတော့ ပန်းချီဆရာက လက်ထဲက ရေနံဆီ ပုလင်းကို ထောင်ပြပြီး...

“ဒီထဲကအရည်က ဘာတုံးကွ၊ မင်းသိလား”

ဖိုးစောက ပုလင်းဝကို အနံ့ခံကြည့်ပြီး...

“ရေနံဆီလေဗျာ”

ပန်းချီဆရာက ခပ်တည်တည်နဲ့ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြီး...

“အေး... ရေနံဆီဆိုတာ ဘယ်ကဖြစ်လာတဲ့ အရည်လဲကွ၊ အဲဒါ မင်းသိလား”

အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် ဖိုးစော ငိုငံခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့အတွက်တော့ -မဟာ့ မဟာ အခက်အခဲကြီးတစ်ခုပဲ။ ဒါကို ဘယ်လို ကျော်လွှားမလဲ။

ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှတဲ့ ဗဟုသုတဟင်းလေးအိုးကြီး ကို စိန်ခေါ် မှတ်ကျောက်တင်မယ့် စပါယ်ရှယ်မေးခွန်းတော်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။

ကိုင်း... စဉ်းစားစမ်း။

ရေနံဆီဆိုတာ ဘယ်ကရတဲ့ဥစ္စာလဲ။

တွင်းထွက်သယံဇာတလား၊ ဓာတုဗေဒပစ္စည်းလား၊ စက်ရုံက ထုတ်တာလား။

ငနဲသား ခေါင်းတွေထူပူလာတယ်။ အဖြေကမရဘူး။

မသိမသာ အံ့ကိုကြိတ်ထားရင်း လည်ပင်းကြီးလိမ်ပြီး စောင်းကန်း စောင်းကန်း လုပ်နေတယ်။

အတော်ကြာတော့မှ...

“နေဦးဗျာ...ဒီအဖြေကို ကျွန်တော် ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားလိုက် ဦးမယ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်တော့ စောင့်”

“အေးပါကွာ...အေးပါ”

ပန်းချီဆရာက ပြုံးစိစိနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

* * *

အဲဒီအကြောင်းတွေက နောက်မှ ပန်းချီဆရာပြန်ပြောလို့ သိရတာ ပါ။ ကျွန်တော် သတိထားမိတာက ဖိုးစော အိမ်တွင်းအောင်းပြီး တစ်ခုခုကို အပြင်းအထန် စဉ်းစားခန်းဝင်နေတာ အတော်ကြာပြီဆိုတာကိုပဲ။

အဲဒီလို မဟုတ်ကဟုတ်က တစ်ခုခုကို တွေးလုံးထုတ်နေပြီဆိုရင် ဖိုးစော ပုံစံက သိသာတယ်။ နံရံကို ကျောမှီ၊ ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးကိုထောင်၊ ပြီးရင် အဲဒီထောင်ထားတဲ့ ဒူးခေါင်းနှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပိုက်ပြီး ခေါင်းကြီး မော့တော့မော့တော့ လုပ်နေပါလေရော။

အဲဒီပုံစံအတိုင်း သူ့ကို လေး ငါး ခြောက်ရက် မြင်နေရတော့ ကျွန်တော်က...

“ကိုဆင့်ရေ... ခုတလော ကျွန်တော်တို့ကောင်ကြီး ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ... ဒီတစ်ချိတော့ တကယ်ကို နက်နက်နဲနဲ စဉ်းစား နေပုံပဲ။ လေး ငါးရက်တောင် မကတော့ဘူး”

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဆင့်သူတို့ နှစ်ယောက်သား ကျိတ်ကျိတ် ကျိတ်
ကျိတ်ပြောနေတုန်း ပန်းချီဆရာက လေသံတိုးတိုးနဲ့ ဝင်ပြီး...

“ကျွန်တော် သူ့ကို ငြိမ်ဆေးပေးထားတာပါဗျာ”

“ဟင်... ဘယ်လိုငြိမ်ဆေးပေးတာလဲ”

“ရေနံဆီကို ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ စဉ်းစားခိုင်းထားတာပါဗျာ”

လို့ ဆိုပြီး ပန်းချီဆရာက သူ ‘ကျပ်’ ထားတဲ့ကိစ္စကို အစအဆုံး
တစ်လုံးမကျန် ပြန်ပြောပြတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ရယ်ရအခက် မဲ့ရအခက်နဲ့ဗျာ။

အဲ... နောက်နေ့ နေ့လယ်ခင်းလည်းကျရော...

“ဝုန်း”

ဖိုးစောဟာ နံရံကိုမိုနေရာက ဝုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်ပြီးတော့...

“သိပြီ... သိပြီ၊ ကျွန်တော် သိပြီဗျာ”

အသံပြဲကြီးနဲ့ စွတ်အော်နေတော့ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်
စလုံးက...

“ဟ... ဟ... ဘာဖြစ်တာတုံး”

“ဘာသိတာလဲကွ၊ မင်းဟာက...”

“အလန့်တကြားကွာ၊ ဘာမို့လို့လဲဟ”

အသက်တောင် မရှူအားဘူးဗျာ၊ ဝိုင်းမေးလိုက်ရတာ။ ငနဲသား
ကတော့ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီးလုပ်ရင်း...

“ရေနံဆီကို ဘယ်ကရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီဗျာ။ တကယ်တော့
‘ရေနံဆီ’ ဆိုတာ ‘ရေနံ’ ကနေ ဖြစ်လာတာကိုး။ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေတဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း အရောင်
တလက်လက်နဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ မြင်စေချင်တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဆင့်သူကလည်း သူ့ကို ကျောသပ် ရင်သပ် လုပ်ပြီး
ဝိုင်းချီးကျူးကြတယ်။

“တော်ပါပေတယ်ကွာ” တို့၊ “မင်းမို့လို့ စဉ်းစားနိုင်တာ” တို့ ပြောပြော
ပြီးတော့လေ။

“မင်းမို့လို့ ဒီအဖြေကို ခုနစ်ရက်တည်းနဲ့ စဉ်းစားလို့ရတာ။
ငါသာဆို တစ်လလောက် စဉ်းစားရင်တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

ကိုဆင့်သူ ပြောလိုက်တဲ့ ဒီတစ်ခွန်းကတော့ ‘ပင့်’ တာ နည်းနည်း
လက်လွန်သွားတယ်ဗျ။ ဖိုးစော ရိပ်မိသွားပုံပဲ။

ဒီကောင် မာန်တက်နေတာ နည်းနည်းအရှိန်တန်သွားတယ်။

ပန်းချီဆရာကတော့ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့...

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ရေနံဆီဆိုတာ ရေနံကဖြစ်တာ ထားပါတော့။
ဒါဖြင့်ရင် ဓာတ်ဆီကကော ဘယ်ကနေ ဖြစ်တာလဲကွ”

နောက်ထပ် မေးခွန်းတစ်ခုနဲ့ ထောင်ချောက်ဆင်လိုက်တော့ ဖိုးစော
ဆိုတဲ့ မဟာပညာရှိကလည်း တည့်တည့်ပဲဝင်ချလာတယ်။

“ဟား... သဘောတရားချင်း အတူတူပဲလေဗျာ၊ ရေနံဆီဟာ
ရေနံကဖြစ်တာဆိုတော့ ဓာတ်ဆီဆိုတာ ‘ဓာတ်’ က ဖြစ်တာပဲပေါ့ဗျာ”

ကြည့်စမ်း။ အပိုင်ပဲဆိုပြီး ပြောချလိုက်တာ။

အဲသည်လို ‘တော်’ပုံ၊ ‘ထက်မြက်’ ပုံတွေကိုပဲ ကျွန်တော်တို့မှာ
လက်ဖျားတခါခါ ဖြစ်နေရတာကလားဗျာ။

ပန်းချီဆရာကတော့ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းယမ်းခါပြီး...

“မှားတယ်ကွ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဖိုးစောက ပြုံးတူးပြဲတဲ့နဲ့မေးတော့ ပန်းချီဆရာက သူ့မျက်လုံးထဲကို
တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ပြီး...

“မင်း မသေမချင်းမှတ်ထား၊ ‘ဓာတ်ဆီ’ ဆိုတာ ‘ဓာတ်စံ’ ကနေ
ဖြစ်တာကွ”

“ဪ...”

ဖိုးစောမျက်လုံးတွေ အရောင်မှန်မှိုင်းပြီး ဝမ်းနည်းရိပ်သမ်းသွား
တယ်။ ‘ဓာတ်ဆီ’ နဲ့ ‘ဓာတ်စံ’ ဆိုတဲ့ လူရွှင်တော်လက်ဟောင်းကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့
နာမည်ကို ကြားဖူးထားရဲ့သားနဲ့...။

“ဒီဓာတ်သဘောနှစ်ခု ဆက်စပ်တဲ့သဘာဝကို ဘာလို့များ ငါမစဉ်းစားမိပါလိမ့်”

လို့ သူ့ကိုယ်သူ မချင့်မရဲ ဖြစ်နေတဲ့ပုံပဲ။

မယုံမရှိနဲ့ဗျ။ ပန်းချီဆရာ ပေါက်ကရပြောလိုက်တာကို ဒီကောင်တကယ် အဟုတ် မှတ်သွားတာ။

ညကျတော့ သူ့သံသေတ္တာအဟောင်းလေးထဲမှာ သိမ်းထားတဲ့ လက်တစ်ဝါးလောက် မှတ်စုစာအုပ်လေးထုတ်ပြီး အသေအချာ ရေးမှတ်နေလေရဲ့။

“ရေနံဆီကို ရေနံမှ ထုတ်ယူရရှိသည်၊
ဓာတ်ဆီကို ဓာတ်စံမှ ထုတ်ယူရရှိသည်”

.... တဲ့ဗျာ။ ကဲ... ပြီးရော။

သူ့မှတ်စုစာအုပ်လေးထဲမှာ အဲဒီလို ပေါက်တတ်ကရတွေ အများကြီးပဲဗျ။ စုံနေအောင် ရေးထားတာ။

သူမရှိတဲ့အခိုက် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်သား ပျင်းပျင်းရှိပြီဆိုရင် သော့ပျက်နေတဲ့ သံသေတ္တာထဲမှာ သူ့ဂုဏ်ထားတဲ့ အဲဒီမှတ်စုစာအုပ်လေးကို ရှာရှာဖွေဖွေ ခိုးဖတ်ပြီး တခွီခွီ ကျိတ်ရယ်ရသေးတာ။

အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ကြံကြီးစည်ရာ ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုလည်း (ဘယ်သူကပေးလို့ ဘယ်လိုရလာသလဲတော့ မပြောတတ်ဘူး) ရေးထားမှတ်ထားသေးတယ်ဗျ။

မှတ်မှတ်ရရတစ်ခုဆိုရင်...

“သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ဦးလေး” ဖုန်းနံပါတ်... တဲ့ဗျာ။

ကဲ... စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး။

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတောင်မှ အသက်အရွယ် အိုမင်းပြီး ကွယ်လွန်သွားတာတောင် ကြာပဲကြာလှပြီဥစ္စာ။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ ဦးလေးဆိုတာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနိုင်ပါတော့မလား။ အဲဒီဖုန်းနံပါတ် မှန်တယ်ပဲထားပါဦးတော့။ ဆက်လိုက်ရင် ဟိုက ဖုန်းလာကိုင်မှာမို့လို့လား။

ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ။ အဲဒီလို ဖုန်းနံပါတ်တွေကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်
 ချက်နဲ့ ရေးမှတ်ထားသလဲ မပြောတတ်ဘူး။
 တကယ်ပြောတာ။
 ဖိုးစောဆိုတဲ့ကောင်က ရေရေလည်လည် 'ဟား' ရတယ်။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၂)

ကျွန်တော်တို့ ဒီရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာပြီးပြီးချင်း ဖိုးစော သွားပြီး ပတ်ပတ်သက်သက် စလုပ်တာကတော့ ခေါင်းရင်းအိမ်က 'အန်တီလှ' ဆိုတဲ့ ဘွားတော်ကြီးပဲ။

ဘွားတော်ကြီးကဗျာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်နေပါပြီ။ ခေါင်း တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဆံပင်တွေ ဖြူလို့ဖွေးလို့...။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖြူကြောင်ကျားနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို (အဲဒီတုန်းက ခေတ်စားတဲ့) ဒိုင်ယာနာ ကေလိုခေါ်တဲ့ ဆံတိုကုပ်ဝဲလေးညှပ်ပြီး ပုံသွင်း ထားတာဗျား။ စဉ်းစားသာကြည့်တော့။ ဘယ်လောက်တောင် လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ မဖြစ်လိုက်တဲ့ ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီးလည်းဆိုတာ။

ပြီးတော့လည်း စကားပြောလိုက်ရင် သူ့ကိုယ်သူ 'အလှကလေး'၊ 'အလှပြောချင်တာက...'၊ 'အလှအတွက်ဆိုရင်' နဲ့ တစ်ချိန်လုံး 'အလှ' ချည်းပဲ လုပ်နေတာ။ သူ့ကိုယ်သူ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးလေးကျနေတာပဲ။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း နားကြားပြင်းကတ်တာတစ်မျိုး၊ ရယ်ချင် တာတစ်မျိုးနဲ့ တော်တော်ကို အောင့်အည်းသည်းခံပြီး စကားပြောရတယ်။

ပန်းချီဆရာကတော့ စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိလာရင် ဘွားတော်ကြီး

သူ့ကိုယ်သူ 'အလှကလေး...အလှကလေး' လုပ်လာပြီဆိုတာနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးရဲ့ သီချင်းစာသားတစ်ပုဒ်ကို အော်အော်ဆိုပြီး ထကတော့တာပဲ။

ကြားဖူးကြမှာပါ။

“တကယ် မမောပန်းစေရန်ကိုကွယ် ပြော... ပြောပြမယ်၊ ကိုယ့်ဌာနေ ဝန်းကျင်မှာကွယ် တကယ်ကို 'အလှ' ရှိတယ်”

ဆိုတဲ့ သီချင်းလေး။

တကယ်ပဲဗျာ။ စိတ်ကုန်တယ်။

ကိုယ်နဲ့မှ တည့်တည့်ကြီးတိုးတဲ့ 'ထပ်တူကျအလွဲ' ဆိုတာ အဲဒါမျိုး ပေါ့။

ပြီးတော့ ဘွားတော်ကြီးက ဘာကြားသလဲမမေးနဲ့။ ကြားပြီဟေ့ ဆိုရင်လည်း 'အလုံးကြီး' တွေချည်း ရွေးလွှတ်တာဗျ။

ပြောပြရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းလာခါစက ဗြုန်းဆို မပြော မဆို အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး...

“မင်းတို့က ခေတ်ပညာတတ်တွေဆိုတော့ သီချင်တာလေးတစ်ခု ရှိလို့ မေးရဦးမယ်၊ ဟိုလေ အလှတို့အိမ်မှာသုံးနေတဲ့ ထမင်းပေါင်းအိုးက ပေါ်ဆန်းမွှေးတစ်မျိုးပဲ ထည့်ချက်လို့ရတာလား၊ ဧည့်မထတို့ ဘာတို့ကော ချက်လို့ရသလားလို့၊ အဲဒါ လိုက်ကြည့်ပေးပါဦးကွယ်”

အဲဒါ အကောင်းပြောတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့အိမ်မှာ Rice Cooker လို့ခေါ်တဲ့ ခေတ်မီ ထမင်းပေါင်းအိုးစက် ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းရယ်၊ သူဟာ ပေါ်ဆန်းမွှေးဆိုတဲ့ ဆန်အကောင်းကိုမှ အမြဲချက်စားနေသူဖြစ်တဲ့ အကြောင်းရယ်ကို အလုံးကြီး နှစ်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပစ်ထည့်လိုက်တာ။

အဲဒီတုန်းက ၁၉၈၆-၁၉၈၇ ခုနှစ်ဆိုတော့ လူအများစုက သမဝါယမဆိုင်ကပေးတဲ့ 'ဧည့်မထ'တို့၊ 'ငစိန်'တို့ဆိုတဲ့ ဆန်ကြမ်းတွေပဲ စားနေရတာကိုး။

ပြီးတော့ Rice Cooker လို့ခေါ်တဲ့ ထမင်းပေါင်းအိုးကိုလည်း ဒီလိုရုပ်ကွက်ကလေးမှာ တော်ရုံတန်ရုံ ဝယ်နိုင် သုံးနိုင်ကြသေးတာ မဟုတ် ဘူးလေ။

အန်တီလှရဲ့ သမီးအငယ်မက သင်္ဘောသားနဲ့ညားပြီး ရန်ကုန်က တာမွေမှာ နေတယ်ဆိုလား။ သမီး အကြီးမကတော့ အပျိုကြီးပါပဲ။ အသက် (၄၀) လောက်ရှိမယ်။ စက်ချုပ်ပြီး သူ့အမေကို ရှာဖွေကျွေးမွေးနေတာပေါ့။

ရန်ကုန်မှာနေတဲ့ သမက် သင်္ဘောသားက တစ်ခါတလေ ပို့ပို့ပေး တော့ အန်တီလှခမျာ ခေတ်ပေါ် နိုင်ငံခြားပစ္စည်းတွေ အသုံးအဆောင်တွေ ရရလာတတ်တယ်။ ဒါကိုပဲ ကြွားလို့မဆုံးဘူးဖြစ်နေတာ။

တစ်ခါကလည်း နေ့လယ်နေ့ခင်းကြီး ကျွန်တော်နဲ့ ပန်းချီဆရာက ရန်ကုန်က မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေဆီသွားပြီး ပြန်လာကြတာ။

စာမူခတွေ ဘာတွေလည်း ရမလာခဲ့တော့ ကားမှတ်တိုင်ကနေ ရပ်ကွက်ထဲကို ဆိုက်ကားတောင် ငှားမစီးနိုင်ပါဘူး။ ခြေကျင်ပဲ သုတ်ရတော့ တာပေါ့။

လမ်းထဲချိုးဝင်ပြီး အန်တီလှ အိမ်ရှေ့လည်း ဖြတ်လျှောက်မိရော...

“ဟယ်... မင်းတို့နှယ်ကွယ် နေပူကြီးထဲ လမ်းလျှောက်ပြန်လာရ သလား။ ပင်ပန်းမှာပေါ့ကွယ်၊ လာ... လာ... အလှတို့အိမ်မှာ ခဏဝင်နား လိုက်ဦး”

ဟင်...သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့က ခြေရင်းခေါင်းရင်း ကပ်လျက်နေတဲ့ ဥစ္စာ။ နောက်ထပ် ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်း သွားလိုက်ရင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက်ပြီပဲဟာကို။ ဘာကိစ္စ သူ့အိမ်မှာ ခရီးတစ်ထောက် နားနေရဦး မှာလဲ။

ကျွန်တော်တို့က...

“နေပါစေ... အန်တီလှရယ်”

လို့ ပြောလည်း မရဘူး။ ဇွတ်ပဲ။ သူ့အိမ်မှာမှ ခဏတစ်ဖြုတ် ဝင်ပြီး မနားလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ချက်ချင်းလက်ငင်းကို နေပူဒဏ် သင့်ပြီး တုံးခနဲ လဲသေတော့မလောက်ကို ပြောပြီး အတင်းခေါ်တာ။

အဲ... အားနာပါးနာနဲ့ပဲ ဆိုပါတော့...။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သား သူ့အိမ်ရှေ့ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ် ဝင်

ထိုင်မိလိုက်ကြဆိုတယ်ရင်ပဲ အန်တီလှတစ်ယောက် စပြီး ဗွေဆိုးဖောက်တော့ တာပဲ။

“မင်းတို့ နေပူထဲကလာတာဆိုတော့ ရေငတ်မှာပဲနော်၊ ရေအေးအေးလေးများ မသောက်ချင်ကြဘူးလား”

အင်း... လုပ်တော့ လုပ်လာပြန်ပဟ။

ကျွန်တော်တို့စိတ်ထဲက ကျိတ်ရေရွတ်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြတယ်။

ပန်းချီဆရာက တစ်ခုခုကို ဘုမပြောမိအောင် အသက်အောင့်ပြီး ပါးကြီးနှစ်ဖက်ကို ဖောင်းထားတယ်ဗျ။ တော်တော်ချုပ်တည်းထားတာ။

ကျွန်တော်တို့ဆီက ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့ အန်တီလှကပဲ မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင်ဖြစ်လာပြီး...

“အို... ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ နေပူထဲကလာတာဆိုတော့ ရေခဲရေအေးအေးသောက်မှကို ဖြစ်တော့မယ်။ အလှတို့အိမ်မှာ ရေခဲရေ အဆင်သင့်ရတယ်ကွဲ့။ သမီးရေ မိသက်... ရေခဲရေနှစ်ခွက် ယူခဲ့ပါဦးကွယ်”

သေချာတယ်။ အန်တီလှအိမ်မှာ ရေခဲသေတ္တာ ရောက်နေပြီ။ ပန်းချီဆရာက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနဲ့...

“နေပါစေ... နေပါစေ... အန်တီလှရယ်၊ မသောက်တော့ပါဘူး။ ဟိုကောင် ဖိုးစောကိုသာ ခေါ်တိုက်လိုက်ပါ။ ဒီကောင်က ရေခဲရေ အရမ်းကြိုက်တာ အန်တီလှရဲ့၊ အဟုတ်... တကယ်... ဘုရားစူးရစေရဲ့”

“ဟင်... ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မောင်ဖိုးစောကို ခေါ်တိုက်ဦးမှပဲ။ ဟင်း... ဟင်း... မနေ့ကပဲ ရန်ကုန်မှာနေတဲ့သမက်က ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံး ပို့လိုက် တယ်လေ။ အင်း... ကရင်က တော်ရှာပါတယ်ကွယ်”

အန်တီလှက သူ့သမက်ကို ‘ကရင်’ လို့ ခေါ်တတ်တယ်။ ကရင်လူမျိုးမို့လို့ပဲလား၊ ငယ်နာမည်က ‘ကရင်’ မို့လို့လားတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိဘူး။

အန်တီလှရဲ့ သမက်ချီးမွမ်းခန်း မဟာအကြွားတော်ပုံအစမှာတင်

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကသောကမျော ထပြန်တယ်။ ဒါတောင် မလွတ်ဘူး။

နောက်ကနေ လှမ်းအော်ပြောလိုက်တဲ့ အန်တီလှရဲ့ စကားသံကို ကြားဖြစ်အောင်ကို ကြားလိုက်ရသေးတယ်။

“မင်းတို့လည်း ကန်စွန်းရွက်တို့၊ ချဉ်ပေါင်ရွက်တို့ ဝယ်လာရင် ဒီအိမ်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ လာထည့်ထားလို့ရတယ် သိလား၊ အားမနာနဲ့ နော်”

ခဲလိုက်ရပုံများဗျာ။

‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့တောင် ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး။

* * *

အဲဒီလိုမျိုး ကြားပြီဆိုရင် ‘အလုံးကြီး’ တွေပဲ လွှတ်တတ်လွန်းလို့ အန်တီလှကို ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေက...

“မော်ရီယာမင်း”

လို့ နာမည်ပြောင်ပေးထားကြတယ်။

သိတယ်မဟုတ်လား။ မော်ရီယာမင်း ဆိုတဲ့ အားဆေးက အကြောထဲသွင်းရတာလေ။

အကြောဆေးသွင်း၊ ဒရစ်ပုလင်းချိတ်တာကို ရပ်ထဲရွာထဲမှာက ‘အလုံးကြီး’ ချိတ်တယ်လို့ ခေါ်တာကိုး။

* * *

အန်တီလှကို ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ မေးငေါ့မယ်ဆိုရင်လည်း ငေါ့စရာပေါ့ဗျာ။ အန်တီလှက ဟိုကိစ္စဝင်ဖွ၊ ဒီကိစ္စဝင်ဖွနဲ့ ရှုပ်တာကိုး။

သူများကို တမင် ဒုက္ခပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို ယုတ်မာတဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့စိတ်တော့ အန်တီလှမှာမရှိတာ သေချာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက...

လူကြားသူကြားထဲမှာ အထူအပါး နားမလည်တာ။ ပြောချင်ရာ စွတ်ပြော၊ လုပ်ချင်တာ စွတ်လုပ်တာ။

တလွဲလုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ တကယ့်ကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ပျ။

ကျွန်တော်တို့ ဒီကို ပြောင်းလာခါစတုန်းက ပန်းချီဆရာက အလှ မွေးငါးကန် ခပ်သေးသေးတစ်ခု သယ်လာပြီး 'ဖလားဝါးဟွန်း' ငါးလေးတစ်ကောင် ထည့်မွေးထားတယ်။ သူ ကြည့်ပြီး ပန်းချီဆွဲချင်လို့ ထင်ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူး။ မီးက ခဏခဏပျက်တော့ အောက်စီဂျင် မရတာနဲ့ ငါးလေး သေသွားရှာတယ်။

အဲဒီနေ့ကလည်း တစ်နေ့လယ်ခင်းလုံး ကျွန်တော်တို့က အပြင် သွားနေကြတာ။ ညနေပြန်ရောက်ပြီး ငါးလေးကို အစာကျွေးမယ်လုပ်တော့မှ ကန်ထဲမှာ ပေါလောလေးမျောပြီး သေနေတာကို တွေ့ရတာပဲ။

ပန်းချီဆရာဆိုတာ စုတ်တသပ်သပ်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လို့ကို မဆုံးဘူး။ ကျွန်တော်တို့လည်း တော်တော်ကြီးကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်တာပါ။

ဒါမျိုး ကြုံဖူးတဲ့သူတိုင်း ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာ ပါဗျာ။

ကျွန်တော်တို့တွေအားလုံး ငိုနေကြတဲ့အချိန်မှာ အန်တီလှ တစ်ယောက် ကော့ပက်ကော့ပက်နဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။ မျက်စိပျက်မျက်နှာ ပျက်ဖြစ်နေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုကြည့်ပြီး...

“ဘာဖြစ်နေကြတာတုံးဟဲ့”

ကျွန်တော်က ကန်ထဲက ငါးအသေကောင်လေးကို ပိုက်နဲ့ခပ်ဆယ် လိုက်ပြီး...

“ရွှေငါးလေးသေသွားလို့ အန်တီလှရဲ့”

“ဟယ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်”

ပိုက်ထဲမှာပါလာတဲ့ ရွှေငါး အသေလေးကိုကြည့်ပြီး အန်တီလှ တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံပဲ။ သူက...

“သနားစရာကောင်းလိုက်တာနော်။ သူ့ခမျာ ကံဆိုးရှာတယ်ကွယ်”

ဒါ အန်တီလှ တကယ်သနားလို့ တကယ်ကြေကွဲလို့ပြောတာ။
ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ သူဆက်ပြောတဲ့
စကားကို ကြည့်ဦး။

“ဒီကောင်လေးကို ချက်စားရင် ဘယ်လိုအရသာရှိမလဲ မသိဘူး
နော်”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး စိတ်ထဲမှာ ဖုသွားတယ်။ ကြည့်စမ်း... အကြံ
ပက်စက်လိုက်ပုံ။

ကျွန်တော်က...

“ဟာ... အန်တီလှကလည်း ခုနကပဲ သနားစရာလေး ဘာလေး
ပြောနေပြီးတော့ ချက်စားဖို့ စိတ်ကူးရက်သေးတယ်ဗျာ”

“ဟဲ့... ဘာဆိုလို့လဲ၊ သနားတာက သနားတာသတ်သတ်၊
သူ့အရသာကို သိချင်တာက သတ်သတ်ပဲ ဥစ္စာ။ ဈေးထဲမှာ ဝယ်စားရတဲ့
ငါးတွေနဲ့ ဘာများကွာသလဲ သိချင်လို့ပါဟယ်”

အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းအကဲခတ်
တယ်။ ပြီးတော့ မျက်စိတစ်ချက်ပစ်ပြီး...

“ကဲ... ဘယ်နှယ်တုံး” တဲ့။

သူ့ရဲ့ ‘ဘယ်နှယ်တုံး’ ဆိုတာကြီးက ‘ချက်စားကြရအောင်’ လို့
အထာနဲ့ ညှိလိုက်တာမှန်း ကျွန်တော် ရိပ်မိတာပေါ့။ ဒါနဲ့...

“တော်ပါ... အန်တီလှရယ်”

ဆိုပြီး မနည်းချော့မော့လွှတ်လိုက်ရတယ်ဗျာ။

* * *

အန်တီလှနဲ့ လေပေးဖြောင့်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့ကောင်ကြီး
ဖိုးစောပဲ။ အန်တီလှကလည်း သူ့လေကြောမှာသာ ဒိုင်ခံမျောပါပေးမယ်ဆိုလို့
ကတော့ ကြည်ဖြူပြီးသား၊ ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုနေပြီးသား။

ကြည့်လေ။

အန်တီလှက သူ့ရဲ့ ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးပုံစံညှပ်ထားတဲ့ ဆံတိုကုပ်ဝဲ

လေးကို သပ်ကာသပ်ကာနဲ့ (ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးနဲ့တော့ ဘယ်တူမှာလဲဗျာ၊ သူက ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီပဲဥစ္စာ၊ ကြာဆံဖတ်တွေ ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားတာနဲ့ပဲ တူတာပေါ့)

အိုက်တင်ကတော့ တစ်စက်မှ မလျှော့ဘူး။

“ဟင်း... ဟင်း... ဒီမှာ မောင်ဖိုးစောရဲ့၊ အလှတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကများ လမ်းဖြတ်လျှောက်သွားပြီလားဆိုရင် ယောက်ျားတွေမှန်သမျှက လည်ပြန် ငေးကြည့်ရတာကွဲ့”

“ဟုတ်မယ်... ဟုတ်မယ်၊ ခုထိတောင် အန်တီလှရဲ့ ရုပ်ရည်နဲ့ဆို ကြိုက်တဲ့ယောက်ျားကို ခေါင်းခေါက်ယူလို့ ရနေတုန်းပဲ”

ဒါက ဖိုးစောရဲ့ စကားထောက်။

အင်း... လိုက်လည်း လိုက်ဖက်ကြပါပေတယ်။ ဒီကောင်က အဲသည်လို စကားထောက်ပေးလေလေ ဟိုဘွားတော်ကြီးက ဖီလင်တွေ တက်တက်ပြီး စွတ်တင်လေလေပေါ့ဗျာ။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ယောက်ျားများတော့ မလိုချင်တော့ပါဘူး မောင်ဖိုးစောရယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကများဆို ယောက်ျားတွေကို ကိုယ်ပေါ် ပုရွက်ဆိတ်တွေတက်သလို သပ်သပ်ပြီးချရတာကွဲ့”

“ဪ... လက်စသတ်တော့ အန်တီလှဆိုတာ ခေသူ မဟုတ်ဘူး ပဲနော”

အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးရှူးနဲ့ လှေလူးတွေကြတော့တာပဲ။

* * *

ကောင်းတဲ့တစ်ချက်တော့ရှိတယ်။

အိမ်လခ ပေးရမယ့်ရက်လည်း နီးနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာ လည်း ပိုက်ဆံပြတ်နေပြီဆိုရင် ပိုက်ဆံလွယ်လွယ်ကူကူ ချေးလို့ရမယ့်လူက အန်တီလှတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဗျ။

အဲဒီအခါကျရင် ဖိုးစောကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး အန်တီလှဆီမှာ ပိုက်ဆံ သွားချေးခိုင်းရတော့တာပဲ။

ရယ်တော့ ရယ်ရတယ်။

ဖိုးစောရော အန်တီလှရော နှစ်ယောက်စလုံးက တွက်တဲ့ချက်တဲ့ နေရာမှာ လည်လည်ဝယ်ဝယ်တွေ မဟုတ်လား။

ချာလပတ်ယမ်းနေကြတော့တာပဲ။

ဖိုးစောက...

“အန်တီလှ... ကျွန်တော်တို့ကို ပိုက်ဆံနှစ်ရာလောက် ချေးစမ်း ပါဗျာ”

“ဟဲ့... နှစ်ရာတောင်၊ များလှချည်လားဟဲ့။ ငါ့မှာ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

ဟုတ်တယ်ဗျ။ အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက ပိုက်ဆံနှစ်ရာဆိုတာ တန်ဖိုးတော်တော်များတာ။ ရုံးစာရေးလစာတောင်မှ ၄၂၀ ကျပ် စကေးပဲ ရှိတာ။ အဲဒီလစာနဲ့ ချွေချွေတာတာစားရင် တစ်လစာစရိတ်တော့ အလျင်မီ တယ်။

အမြင့်ဆုံး ထိဆုငွေမှ တစ်သိန်းထဲရယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတစ်သိန်းနဲ့ဆို ဖင်မလီယာကားတို့ ဘာတို့ ဝယ်စီးနိုင်သေးတယ်လေ။

အဲဒီတော့ ပိုက်ဆံနှစ်ရာကို တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းပေးဖို့ အန်တီလှ လက်တွန့်တာပေါ့။

ဖိုးစောကလည်း မရမက ကုတ်ကပ်ပြီး...

“အဲဒါဆိုလည်း တစ်ရာတော့ ချေးဗျာ”

ဟုတ်တယ်။ တစ်ရာတော့ ရမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ငှားနေတဲ့ အိမ်လခက ၆၀ မဟုတ်လား။

ဒါနဲ့ အန်တီလှတစ်ယောက် ဖိုးစောကို မလွန်ဆန်သာတော့ဘူး။ လက်ကလေးတုန်တုန်ရီရီနဲ့ အိတ်ထဲကပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်ရေတော့ ၃၅ ကျပ်တန်သုံးရွက် ထွက်လာတယ်။

အဲဒီခေတ်တုန်းက ၃၅ ကျပ်တန်တို့၊ ၇၅ ကျပ်တန်တို့၊ ၂၅ ကျပ် တန်တို့ သုံးကြသေးတယ်ဗျ။

အန်တီလှက ပိုက်ဆံတွေကို ဖိုးစောလက်ထဲ ထည့်ပေးပြီး...

“ငါးကျပ် ပြန်အမ်းဦး”

ဟုတ်တယ်လေ။ ၃၅ ကျပ်တန် သုံးရွက်ဆိုတော့ ၁၀၅ ကျပ်ဖြစ်နေ
တာကိုး။ ဖိုးစောရဲ့ ပုဆိုးကြားမှာ လိမ်ညှပ်ထားတာက ဒီလအတွက်
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ၁၀ ကျပ်တန် တစ်ရွက်။

အဲဒီမှာတင် ဖိုးစောရော၊ အန်တီလှပါ သောကဗျာပါဒတွေ
လှိုက်ဆူပြီး နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်မိုင်တော့တာပဲ။

သူတို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိကြတော့ဘူးလေ။

အန်တီလှကိုပေးရမှာက ငါးကျပ်၊ ဖိုးစောမှာရှိနေတာက တစ်ဆယ်။
ပိုနေတဲ့ငါးကျပ်ကို ပြန်အမ်းစရာ ငါးကျပ်တန်လည်း အန်တီလှမှာ မရှိဘူး။
သူတို့အတွက်တော့ ဒါဟာ ကမ္ဘာ့ဆာဂေဒပြဿနာကြီးတစ်ခုလောက်ကို
ကြီးကျယ်နေတယ်။

ပန်းချီဆရာက ဝင်ပြီး ပြောင်ချော်ချော် နောက်တောက်တောက်နဲ့။

“ဒါများ လွယ်လွယ်လေးဗျာ။ အန်တီလှက နောက်ထပ် ၃၅ ကျပ်
တန် သုံးရွက် ထပ်ပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှ အန်တီလှဘက်က နောက်ထပ်
ရစရာ ငါးကျပ်အစွန်းထွက်လာမယ်လေ။ အဲဒီတော့မှ ဖိုးစောဆီက တစ်
ဆယ်လုံးယူလိုက်၊ ပြီးရော...”

အန်တီလှရော ဖိုးစောပါ မျက်နှာ ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။
အန်တီလှက...

“အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ လွယ်သားပဲ။ ဟင်း... ဟင်း... ဖြုန်းခနဲဆို
တော့ မစဉ်းစားမိဘူး ဖြစ်သွားတယ် ဟဲ... ဟဲ။ ကဲ... ရော့... ရော့”

အန်တီလှက နောက်ထပ် ၃၅ ကျပ်တန် သုံးရွက်ကို ပိုက်ဆံအိတ်
ထဲက ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် ထုတ်ပေးပြီး ဖိုးစောလက်ထဲက တစ်ဆယ်တန်ကို
ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်တယ်။

* * *

နောက်တစ်ရက်ကျတော့...

အန်တီလှတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်ပေါ်ကို စောင်းကန်း
စောင်းကန်းနဲ့ တက်လာပြီး...

“မောင်ဖိုးစော...မနေ့က မင်း ပိုက်ဆံချေးသွားတာ ‘တစ်ရာ’ လား၊ ‘နှစ်ရာ’ လားဟင်”

“တစ်ရာလေဗျာ”

ဖိုးစောက မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးနဲ့ ပြန်ဟောက်တယ်။ အန်တီ လှက...

“ဒါပေမဲ့ ငါက နောက်ထပ် သုံးဆယ့် ငါးကျပ်တန် သုံးရွက် ထပ်ပေးရသေးတယ် မဟုတ်လား”

အဲဒီစကားကြောင့် ဖိုးစော တွေတွေကြီးဖြစ်သွားပြီး အသည်းအသန် ဦးနှောက်ထဲမှာ တွက်ရချက်ရတော့တာပဲ။

ပြီးတော့မှ အဖြေရသွားပြီး...

“ဟာ... ဘာဆိုင်လို့လဲဗျာ၊ အဲဒါက ကျွန်တော့်တစ်ဆယ်တန်ကို ပြန်မအမ်းနိုင်လို့ အန်တီလှက နောက်ထပ် အလိုက်ပေးရတဲ့ဥစ္စာ”

“ဪ... အေး... အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ အသက်အရွယ် ကရလာတော့ နည်းနည်းမေ့တတ်လာတယ်ကွယ်၊ ဟင်း... ဟင်း ငယ်ငယ် တုန်းကတော့ ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ အတွက်အချက်မှာ ဂျောင်းဂျောင်းပြေးနေ တာကွဲ့ မောင်ဖိုးစောရဲ့၊ သိလား”

“ကျွန်တော်လည်း ကျောင်းမှာတုန်းကဆို သင်္ချာမှာ အမြဲတမ်း အမှတ် (၁၀၀) ရနေကျ အန်တီလှရဲ့၊ ခုထိတောင် ငါးအလီကို အလွတ်ရနေ သေးတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောနေဆိုနေတာကို အခန်းထဲကနေ အတိုင်း သားကြားနေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ အသံထွက်ပြီး မရယ်မိအောင် ခြုံတဲ့စောင် အနားစကို လုံးထွေးပြီး ပါးစပ်ထဲ ဆို့ထားရတယ်ဗျာ။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၃)

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခြေရင်းအိမ်ကကျတော့ ဖယောင်းတိုင်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့အိမ်ဗျ။

ဖယောင်းတိုင်လုပ်ငန်းဆိုလို့ သိပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်ပါ ဘူးဗျာ။ တစ်နိုင်တစ်ပိုင် အိမ်တွင်းမှုလုပ်ငန်းလေးပါ။ ဖယောင်းတွေကို အရည်ကျို၊ သစ်သားတန်းပေါင်မှာ ပုံစံခွက်လေးတွေ ထွင်းထားတဲ့အထဲ လောင်းထည့်၊ မီးစာကြိုးတပ်ပြီး ခြေထောက်နဲ့နင်းရတဲ့ဟာမျိုးလေးဗျ။

တစ်ခါနင်းရင် ဖယောင်းတိုင် ခြောက်တိုင်ပဲရတယ်။ အဲဒါလေး တွေကိုမှ ပလတ်စတစ်အိတ်နဲ့ တံဆိပ်မပါ ဘာမပါထည့်ပိတ်ပြီး ရပ်ကွက် ထဲက အိမ်ဆိုင်လေးတွေမှာ လိုက်သွင်းတာ။

ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ဆိုတော့ ဒါမျိုးလေးတွေပဲ ဝယ်သုံးနေကြရ တော့တာပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဝယ်သုံးကြည့်ဖူးပါတယ်။

တကတဲဗျာ။ ဖယောင်းသားက ညံ့ရတဲ့အထဲ လေခိုနေတော့ ပွစိစိ မညီမညာနဲ့။ ပြီးတော့ မီးစာလုပ်တဲ့ ချည်ကြိုးကလည်း ဖွာလန်ကြပြီး ကောင်းကောင်း မီးမစွဲဘူး။

သူတို့ ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိလိုက်ရင် တောက်လျှောက် တဖျစ်ဖျစ်

မြည်နေတော့တာ။ ဖယောင်းတိုင်ကို ရေစိမ်ပြီး ထွန်းထားသလား အောက်မေ့ရတယ်။

အလင်းရောင်လည်း ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ကောင်းကောင်းရမလဲဗျာ။ မီးတောက်က သူ့ဖာသာသူ ငြိမ်းမသွားအောင်ကို မနည်း ကုန်းရုန်းပြီး တောက်လောင်နေရတဲ့ဥစ္စာ။

လင်းတယ် ဆိုရရုံလေးပဲပေါ့။

တစ်နေ့ကျတော့...

အဲဒီ ဖယောင်းတိုင်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် ဦးခွေးနီ တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ပေါ်ကို ရောက်ချလာတယ်။ သူ့မိန်းမ ဒေါ်ပုကြွယ်ကလည်း ကိုယ်လုံးဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးကို မနိုင်တနိုင်သယ်လို့။

ကျွန်တော်က ရေခွေးကြမ်းတွေ ဘာတွေ ချပေးပြီး...

“ဆိုပါဦး... ဦးလေးခွေးနီ၊ ဘာကိစ္စများလဲ”

“ဒီလို မောင်ကျော်စိုးရေ၊ ဦးလေးတို့ ဖယောင်းတိုင်လုပ်ငန်းလေးက ခုနောက်ပိုင်း နည်းနည်းပိုပြီး အရောင်းရတွင်ကျယ်လာသကွ။ အဲဒါကွာလုပ်ငန်းတိုးချဲ့တဲ့သဘောပေါ့။ ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်ဆိုင်လေးတွေကို လိုက်ရောင်းနေရုံတင်မကတော့ဘဲ ဈေးကြီးထဲက ဆိုင်တွေမှာပါတင်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ကောင်းသားပဲ... ဦးလေးရဲ့”

ကောင်းတယ်ပဲ ပြောရုံရှိတော့တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒါနဲ့ ဦးခွေးနီက ဆက်ပြီး...

“အဲဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင် တို့ဖယောင်းတိုင်ကို တံဆိပ်နဲ့နာမည်နဲ့ ကျကျနန ထုပ်ပိုးကြော်ငြာရမှာကွ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်နေရာကနေ ကူညီရမှာလဲ ဆိုတာသာ ပြော”

အဲဒီမှာ ဦးခွေးနီကတော် ဒေါ်ပုကြွယ်က ဝင်ပြီး...

“မောင်ကျော်စိုးတို့က စာရေးဆရာတွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေ။ ဟိုလေဘာခေါ်မလဲ။ အဲ... အနုပညာသမားတွေဆိုတော့ နာမည်လှလှကောင်းကောင်း

လေးတွေ ပိုပြီး စဉ်းစားတတ်မှာပေါ့ကွယ်။ အဲဒါ ဒေါ်ဒေါ်တို့ရဲ့ ဖယောင်းတိုင်တံဆိပ်ကို နာမည်မှည့်ပေးစမ်းပါဦး”

ဒီမှာတင် ကျွန်တော့်အကွက်ဝင်တော့တာပဲ။ သူတို့ဖယောင်းတိုင်ခပ်ညှဲညှဲက လင်းရုံပဲလင်းလို့ ‘လင်းရုံ’ ဖယောင်းတိုင်လို့ ကျွန်တော့်ဖာသာကျိတ်ပြီး ကဲ့ရဲ့နေတာကြာပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က...

“လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်လို့ နာမည်ပေးလိုက်ပါလား ဦးလေးရဲ့”

“ဟေ... လင်းယုန်ငှက်တံဆိပ်လား”

ဦးခွေးနီ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က ‘လင်းရုံ’လို့ပဲ ပြောတာနော်။ ‘ငှက်’ တွေ ဘာတွေမပါဘူး၊ သူ့ဖာသာသူ ချဲ့တွေးတဲ့ကိစ္စ။

ဒေါ်ပုကြွယ်ကလည်း ဝင်ပြီး...

“ကောင်းသားပဲတော်၊ မိုးပေါ်မှာပျံတဲ့ ငှက်ဆိုတော့”

“အေးဟ... ငါလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ။ ဟိုး... အမြင့်ကြီးမှာ နေရာရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ဟာ၊ နိမိတ်ကောင်းတယ် ပုကြွယ်ရဲ့”

သူတို့လင်မယားချင်း အပေးအယူကိုတည့်လို့။ ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ပန်းချီဆရာကလည်း ဝင်ပင့်ပေးတယ်။

“နိမိတ်ကောင်းရင် အဲဒီနာမည်ပဲ ပေးလိုက်ကြပေတော့။ တံဆိပ်ရိုက်ဖို့ လင်းယုန်ငှက်ပုံ ကျွန်တော်ဆွဲပေးမယ်”

“အေးကွာ... အေး၊ ကျေးဇူးပဲ”

ပန်းချီဆရာက လင်းယုန်ငှက်ပုံရော စာလုံးဒီဇိုင်းရော ရေးရုံမက ဘူး၊ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသွားပြီး ဘလောက်တွေ ဘာတွေပါ အပ်ပေးလိုက်သေးတာ။

အဲဒါနဲ့ပဲ သူတို့လုပ်ငန်းဟာ ‘လင်းယုန် ဖယောင်းတိုင်’ လို့ နာမည်တွင်သွားပါလေရော။

ကျွန်တော်တို့တွေဟာ တော်တော်ကို မကောင်းတဲ့ကောင်တွေဗျနော်။

* * *

ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းရင်းအိမ်က အန်တီလှကလည်း အဲဒီ လင်းယုန် ဖယောင်းတိုင်လုပ်တဲ့အိမ်ကို တစ်နေ့ နှစ်ခါ သုံးခါလောက် အဝင်အထွက် လုပ်တယ်။ လေပန်းတယ်။ အတင်းပြောတယ်။

တစ်ခါတလေ...

သူ့ဖာသာသူ တစ်ယောက်တည်း လေပန်းရုံနဲ့ အားမရဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက် လည်ပင်းထောင်ကြည့်ပြီး...

“ဟဲ့...မောင်ဖိုးစောရေ၊ ဒီဘက်အိမ် ကူးခဲ့လေကွယ်။ လက်ဖက် သုပ် လေးဘာလေးစားရင်း စကားစမြည် ပြောရအောင်”

အဲဒီလိုမျိုး လှမ်းပြီးပင့်ဖိတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကောင်ကြီးရဲ့ ညဉ့်ဆိုးကလည်း တစ်မျိုးအဆန်းသားဗျ။

သင်းက အချိန်ပြည့် အားအားယားယား ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဘယ်သူကပဲလာခေါ်ခေါ်၊ ဘယ်အချိန်ပဲလာခေါ်ခေါ်၊ ဘယ်ကို ခေါ်ခေါ် မငြင်းဘူး။ ပုဆိုးလေးပြင်ဝတ်ပြီး သုတ်ခနဲ ထလိုက်သွားတော့ တာပဲ။

အဲဒီလို ပင့်ဆောင်ရာနေရာတိုင်းကို ကြွချီတော်မူတတ်လွန်းလို့ သူ့ကို ဒက္ခိဏသာခါ ကိုယ်တော်လေးလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။

ခုလည်း ကြည့်လေ။

ဟိုဘက်အိမ်က လှမ်းပင့်လိုက်တာနဲ့ မဆိုင်းမတွပဲ ငေါက်ခနဲထ၊ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နဲ့ ကြွချီသွားပြီး သူ့ရဲ့ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်နက်နဲ လှတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို ဟောကြားတော်မူတော့တာပဲ။

“ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် အန်တီလှရဲ့”

“ဆိုစမ်းပါဦး...မောင်ဖိုးစောရယ်”

ကဲ...ကြည့်။ အားအားယားယားရှိတဲ့သူနဲ့ စပ်စပ်စုစုနိုင်တဲ့သူ အချင်းချင်းကျတော့ လိုက်ဖက်ညီလိုက်ကြတာဗျာ။

မသာအိမ်နဲ့ ဖဲဝိုင်းကျနေတာပဲ။

ဖိုးစောက...

“အန်တီလှတို့ ဘုရားရှိခိုးပြီး မေတ္တာပို့ရင် နာမည်တပ်ပြီးတော့

ရည်စူးမေတ္တာပို့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဥပမာ- ကျွန်တော့်အတွက် မေတ္တာ ပို့ရင် ‘မောင်ဖိုးစောလေး... ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ’ဆိုတာမျိုးပေါ့”

“အေး... ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆိုရင် အန်တီလှမသိဘဲ ကျွန်တော်က နာမည်ပြောင်းလိုက် တယ် ဆိုပါစို့၊ ‘ကျော်ဟိန်း’ ဆိုပါတော့ဗျာ”

အဲဒီစကားကြားရတော့ အန်တီလှက ချက်ချင်း မျက်နှာအိုသွား တယ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါခါလည်ခါခါနဲ့...

“မင်းနယ်ကွယ် တခြားနာမည်ပြောင်းပါလား၊ အလှက အဲဒီ ကျော်ဟိန်းဆိုတဲ့ မင်းသားကို သိပ်ကြိုက်တာ။ အခု အင်း... မင်းရုပ်ကြီးနဲ့ ဆိုတော့...”

“ဟာ... တကယ်ပြောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ဥပမာပြောတဲ့ ဟာကို ခင်ဗျားကြီးကလည်း...”

“ဪ... အေး... အေး ဒါဆိုပြီးရော၊ ဆက်ပြော... ဆက်ပြော”

ဖိုးစောက ချက်ချင်း ဆက်မပြောသေးဘဲ ခုံခုံညားညားဖြစ်သွား အောင် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်သေးသဗျ။ ပြီးတော့မှ...

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်နာမည်က ‘ကျော်ဟိန်း’ ဖြစ်သွားပြီ။ ဒါကို အန်တီလှက မသိဘဲ အရင်အတိုင်း ‘မောင်ဖိုးစောလေး ကျန်းမာချမ်းသာ ပါစေ’ ဆိုပြီး မေတ္တာပို့ရင် အဲဒီမေတ္တာကို ကျွန်တော် ရပါ့မလားဟင်။ မရဘူး ဆိုရင်ကော အဲဒီမေတ္တာတွေက ဘယ်ကိုရောက်သွားသတုံးဗျ”

“အဲ... ဒါတော့...”

ဖိုးစော မြက်ကြားတဲ့ ဒေသနာတော်က အင်မတန်မှ သိမ်မွေ့နက်နဲ တယ် မဟုတ်လားဗျာ။ အန်တီလှတစ်ယောက် ဘယ်ပြန်ဖြေနိုင်မှာတုံး။ ခေါင်းကုတ်ပြီး အ တီးအ ထစ်ဖြစ်နေရှာတော့တာပေါ့။ ကျွတ်... ကျွတ်။

အဲဒါသာကြည့်တော်မူကြပါတော့...။

မဟာတွေးခေါ်ပညာရှင်ကလေး ဖိုးစောဆိုတာ အဲဒီလို အရည်မရ အဖတ်မရကိစ္စပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ထိုင်ထိုင် စဉ်းစားနေတတ်တဲ့ကောင်မျိုးဗျ။

အဲ... သူ့ရဲ့ ဒေသနာတော်ကို နာယူနေတဲ့ သူတွေကလည်း ခေသူ
တွေမှ မဟုတ်တာများ။ လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ကတော်
ဒေါ်ပုကြွယ်ကလည်း သူညာဏ်မိသလောက်တော့ ဝင်ဆွေးနွေးရှာသား။

“မောင်ဖိုးစောပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲကွဲ့။ အဲဒါကြောင့် လူတွေက
နာမည်ပြောင်းရင် သတင်းစာထဲမှာထည့်ပြီး ကြော်ငြာကြတာပေါ့။ မေတ္တာပို့
ရင် နာမည်မမှားအောင်လို့ ထင်ပါရဲ့။”

ရယ်လိုက်ကြရတာဆိုတာများ။ တစ်အိမ်နဲ့တစ်အိမ်က ပြတ်သိပ်
ကျပ်ညပ်နေအောင် ဆောက်ထားတော့ ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက်ဆိုတာ ဝါးထရုံ
လောက်ပဲခြားတာ။

သူတို့ပြောသမျှ အကုန်ကြားနေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့အုပ်စုက ကြမ်း
ပြင်ပေါ်လူးလိုမှ၊ ခြေထောက်ချင်း လိမ်ပွတ်ပြီးတော့ကို ရယ်ကြတာ။

အောင်မယ်... မပြီးသေးဘူးဗျ။

လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်လုပ်ငန်းကြီးရဲ့ အမှုဆောင်အရာရှိချုပ်
(C.E.O) ဦးခွေးနီက သူ့မိန်းမကို လှမ်းပြီးဟန့်တယ်။

“တယ်... ဒီမိန်းမဟာ စောက်မှန်းမသိ၊ ကမ်းမှန်းမသိဘဲ ဝင်ဝင်
ပြောနေ။ ငါ ထလုပ်လိုက်ရ နာတော့မယ်။ အဟမ်း... ဒီမယ် မောင်ဖိုးစောရဲ့၊
မောင်ရင်ပြောတဲ့ကိစ္စကို ပိဋကတ်ကျမ်းကျေတဲ့ သက်တော် ဝါတော်ရ ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးတွေနဲ့တွေ့မှ မေးလျှောက်ကြည့်ရဦးမယ်”

* * *

တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။

ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပဲ။ ဒီရပ်ကွက်လေးထဲကို ပိဋကတ်ကျမ်း
ကျေတဲ့ သက်တော်ဝါတော်ရ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတွေ...

တစ်ပါးမှ မကြွကြဘူး။

အခန်း (၄)

လမ်းရဲ့အတွင်းဘက်အဆုံး မီးရထား သံလမ်းနားက အိမ်က ဘက်
ထရီအိုးတွေ လုပ်တာဗျ။

'သိပ္ပံစိန်လှ'ဘက်ထရီဆိုင်ဆိုပြီး သွပ်ပြားမှာ ဆေးသုတ် ဆိုင်းဘုတ်
ရေးထားတယ်။

လင်းယုန် ဖယောင်းတိုင်လုပ်တဲ့ အိမ်နဲ့ အဲဒီ သိပ္ပံစိန်လှတို့
တစ်မိသားစုလုံးက မတည့်ကြဘူး။

သိပ္ပံစိန်လှတို့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတာ။ စိန်လှနဲ့ စိန်မြတဲ့။
သိပ္ပံစိန်လှရဲ့ မိန်းမနာမည်က မလှဌေး။ သူတို့က သားသမီး မထွန်းကားဘူး။

ကိုစိန်မြရဲ့ မိန်းမကကျတော့ မနှင်းသွယ်တဲ့။ ကိုစိန်မြ ဆုံးသွား
ပြီးတော့မှ ကျန်တဲ့ကိုယ်ဝန်နဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ရတယ်ဆိုပဲ။

ဒါတွေက ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းမလာခင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လေးနှစ်
လောက်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေပါ။

ကျွန်တော်တို့က သိလည်းမသိ၊ စိတ်လည်း မဝင်စားမိပါဘူး။
ပြီးတော့ ဖယောင်းတိုင်လုပ်ငန်းနဲ့ ဘက်ထရီဆိုင် မတည့်ကြတာလည်း

ဘာများ ထူးဆန်းလို့လဲဗျာ။
ပြဿနာက ကျွန်တော်တို့ကောင်ကြီးဗျ။

ဂျာမန် တွေးခေါ်ပညာရှင်လည်းမဟုတ်၊ ပြင်သစ်တွေးခေါ်ပညာရှင်

လည်းမဟုတ်တဲ့ အူရူတွေခေါ်ပညာရှင်ကြီး ဖိုးစော။ (အူတူတူနိုင်လွန်းလို့ အူရူပညာရှင်လို့ နာမည်တပ်လိုက်တာ)

* * *

အဲဒီကောင် ဖိုးစောက ပဲလှော်ကြားဆားညပ်၊ ရပ်ပြစ်ရှစ်ပါးထဲမှာ ဘယ်နေရာမှ မလွတ်အောင် ကန့်လန့်ကန့်လန့် ဘုမသိဘမသိ ဝင်ပါလို့ ပြဿနာတက်ရတာ။

အဲဒီနေ့က...

လမ်းထိပ်က 'ဒေါ်ရီ မြောင်းမြမုန့်ဟင်းခါး' ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံး ဝင်ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။

မုန့်ဟင်းခါးမှာလိုက်တော့ ချက်ချင်းမရသေးဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှာ ရောက်နှင့်နေတဲ့သူတွေ ချိုင့်ဆွဲလာဝယ်တဲ့သူတွေ တော်တော်များ နေလို့ စောင့်နေရတယ်။ အကြာကြီးပဲဗျာ။

အဲဒီအချိန်မှာမှ သိပ္ပံစိန်လှရဲ့ ခယ်မ (ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကိုစိန်မြရဲ့ ဇနီး) မနှင်းသွယ်က သူ့ရဲ့ သားလေးကို လက်ဆွဲပြီး မုန့်ဟင်းခါးဝယ်ဖို့ ရောက်လာပါလေရော။

ဆုံးပါးသွားတဲ့ ကိုစိန်မြရုပ်ရည်ကို ကျွန်တော်တို့ မမိလို့ မသိလိုက် ကြရပေမယ့် သူ့သားလေးကတော့ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဝဝကစ်ကစ် ချစ်စရာလေး ဗျာ။ ပါးကလေးကို ဖောင်းနေတာပဲ။ မျက်လုံးလေးတွေကလည်း ဝိုင်းစက် လို့။

အဲဒီကလေးကိုကြည့်ပြီး ဖိုးစော အူတွေအသည်းတွေ ယားလာ တယ်နဲ့ တူပါရဲ့။ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပါးစပ်ဆော့ပြီး ကလေးကို သွားမြှူ တယ်။

“သားသားလေးရဲ့ ဖေဖေက ဘဒ္ဒလဲ”

ကလေးက မဖြေဘူးဗျ။

ဒါနဲ့ ဖိုးစောက ကလေးရဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းကစ်ကစ်လေးကို မနာ

မကျင်အောင် ဖွဖွလေး ဆွဲလိမ်ရင်း ထပ်မေးပြန်ရော...

“သားလေးရဲ့ဖေဖေက ဘာလဲ... ကွ”

(ကဲ... ဒီလိုမေးတာ ဘာဆန်းသလဲဗျာ။ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေး ငယ်လေးတွေကို တွေ့ရင် ချီရင်းပိုးရင်း ချော့ရင်းမြှူရင်းနဲ့ ‘သားဖေဖေ ဘယ်သူလဲ’ ‘သားမေမေ ဘယ်သူလဲ’ လို့ ဘာရယ်မဟုတ် ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာ မေးရိုးမေးစဉ်ထုံးစံပဲဟာ)

ဒါပေမဲ့ မနှင်းသွယ်က မျက်နှာပျက်နေတယ်ဗျ။

ဖိုးစောကတော့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထဲကလူတွေ အကုန်လုံးကြား လောက်တဲ့ သူ့အသံပြဲကြီးနဲ့ ထပ်ခါတလဲလဲ...

“သားသားလေးရဲ့ဖေဖေ ဘယ်သူလဲ”

အမှန်က အဲဒီကိစ္စဟာ တကယ့်ပြဿနာအကြီးကြီးမှ အကြီးကြီးဗျ။ ဒီကလေးဟာ ကိုစိန်မြနဲ့ မနှင်းသွယ်တို့သားဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်း ကျတော့ ကိုစိန်မြကွယ်လွန်ပြီး ဆယ်လကျော်မှ မွေးတာတဲ့ဗျာ။

တကယ့်လက်သည်က ခဲအို သိပ္ပံစိန်လှဆိုပဲ။

မနှင်းသွယ်တစ်ယောက် ခဲအိုဖြစ်တဲ့ သိပ္ပံစိန်လှနဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဘာညာဘာညာဖြစ်ကြပြီး မဖုံးနိုင်မဖိနိုင် အကောင်အထည် ပေါ်လာတော့မှ မကြာသေးခင်ကမှ ဆုံးသွားတဲ့ ကိုစိန်မြရဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ရိပ်မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ အားနာပါးနာနဲ့ပေါ့ဗျာ။

ဘယ်သူကမှတော့ ပေါ်တင်ကြီး ‘ငါတို့သိတယ်ဟေ့’ လို့ ကာယကံ ရှင်တွေရှေ့မှာ မြောင်မပြောကြဘူး။ ရပ်ကွက်အထာပဲဆိုရမလား မသိဘူး။ အချင်းချင်း လက်ကုတ်ပြီး တီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုးလုပ်ရုံလောက်၊ ကွက် ကြည့် ကွက်ကြည့် မေးငေါ့ရုံလောက်ပဲ။

မနှင်းသွယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရိပ်မိပုံရတယ်ဗျ။ ရပ်ကွက်က သူ့ အကြောင်းသိပေမယ့် မကောင်းတတ်လို့ အောင့်အည်းနေကြတယ်ဆိုတာ။

သူ့ဖာသာသူလည်း လိပ်ပြာမလုံဘူးပေါ့ဗျာ။

* * *

ဟော... အခုကျတော့မှ...

ဘုမသိဘမသိ ပါးစပ်ဝင်ဆော့တဲ့ ဖိုးစောတစ်ယောက် အော်ကြီး
ဟစ်ကျယ်နဲ့ ကလေးကို မြူနေပုံက (ကလေးအဖေရင်း တရားခံပေါ်အောင်)
ပုလိပ်စစ်စစ်နေသလိုလို။

ဟော... နောက်တစ်ချိ လုပ်ပြန်ပါပကော။

“သားသားရဲ့ဖေဖေက ဘယ်ဒူလဲ”

ကလေးကမဖြေ။ မုန့်ဟင်းခါးစားနေကြတဲ့ အကြောင်းသိ လမ်းသူ
လမ်းသားတွေကတော့ တခွီခွီနဲ့ ကျိတ်ပြီး ရယ်ကုန်ကြပြီဗျ။

မုန့်ဟင်းခါးသည် ဒေါ်ရီကြီးတောင် မနည်းဖျစ်ညှစ် မျက်နှာပိုး
သတ်ထားရတဲ့ ရှူတည်ကြီးနဲ့ ဟင်းရည်အဆစ်လိုက်ပေးရင်း ပြုံးစိပြုံးစိ။

ကလေးအမေ မနှင်းသွယ်က ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့်နဲ့
ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးတယ်။

ဖိုးစောကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ဘူး။

ဟော...ကြည့်။ သူများဖုံးထားတဲ့ မစင်ပုံကို တုတ်နဲ့ သွားဆွပြန်ပြီ။

“ဟေ့... သားသားလေးရဲ့ဖေဖေ ဘယ်ဒူလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ဟဲ့... အကောင်ရဲ့”

မနှင်းသွယ်တော့ ပေါက်ကွဲပြီဗျို့။ ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ခါးထစ်
ခွင်ချို၊ ဖိုးစောကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး ရန်တွေ့တော့တာပဲ။

“ကလေးအဖေကို ဘာကိစ္စမေးနေရတာတုံး၊ ငါ့ဖာသာငါ ဘယ်သူနဲ့
ရပြီး မွေးထားမွေးထား၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲဟဲ့။ ဟင်... ပါးကွဲသွားချင်
သလား။ နှင်းသွယ်ကို လာမစမ်းနဲ့၊ ဘာမှတ်သလဲ”

အိုးမလုံတော့ အုံကွဲတဲ့အသံက အတော်ကို ကျယ်သဗျ။ ကိုဆင့်သူက
မျက်လုံးလေး ပြာလတွတ် ပြာလတွတ်နဲ့ ‘အခြေအနေ မကောင်းဘူးဗျို့၊
လစ်စို့’ လို့ ကပ်ပြောတယ်။

ဖိုးစောကတော့ သူ့အမှားကို သူ အားနာပြီး တောင်းပန်နေလိုက်
တာများ။

“ကန်တော့ပါရဲ့ အစ်မရယ်၊ ကလေးက သူ့အဖေကို သူ့သိတယ် ထင်လို့ပါ”

အဲသည်လို တောင်းပန်လေလေ မနှင်းသွယ်က ဒေါသပိုထွက်ပြီး ဘီလူးဆိုင်းတီးလေလေပဲ။

ဘေးကလူတွေကလည်း ဝင်မဖျန်ဖြေကြဘူးဗျာ။ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်တွေ ဘေးချပြီး တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်နေလိုက်ကြတာ။

သူတို့လည်း ‘အောင့်လုံးတွေ’ အခုမှ ‘ပွင့်’ တယ် ထင်ပါရဲ့။
ဪ...
တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ရပ်ကွက်ကလေးဗျ။

* * *

ကလေးအဖေ တရားခံဖော်တဲ့ကိစ္စက အဲသည်လောက်နဲ့တင် ပြီးမသွားဘူးဗျ။ မီးခဲကို ပြာနဲ့ဖုံးလိုက်သလိုမျိုးပေါ့ဗျာ။ ယာယီ ငုပ်သွားတဲ့ သဘောပဲ။

အဲဒီ ငုပ်နေတဲ့မီးခဲကို ပြန်ပြီး ဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်လာအောင် အပေါ်က ပြာမှုန့်တွေကို လေနဲ့ တဖူးဖူးမှုတ်ပြီး ဖယ်ရှားပေးတဲ့သူက... တစ်ရပ်ကွက်လုံးရဲ့ အချစ်တော် ‘မော်ရီယာမင်း’ အန်တီလှဗျ။

* * *

သင်္ကြန်ရက်နီးလာတော့ လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်အိမ်က အလှူ လုပ်တယ်။ ဒေါ်ပုကြွယ်မွေးနေ့ဆိုလား ဘာဆိုလား။

တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ။ မမှတ်မိတော့ဘူး။

အဲ... မှတ်မိနေတာကတော့ မုန့်ဟင်းခါးကျွေးတယ်ဆိုတာပဲ။ စားလို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့လက်ထဲမှာလည်း ပိုက်ဆံပြတ်နေတော့ အိမ်မှာ တစ်နပ်စာ ချက်စားရသက်သာရင်လည်း မနည်းဘူးဆိုပြီး ပါးဖြဲနားဖြဲ အားမနာတမ်း သွားစားလိုက်ကြတာ။

တကယ်' ထမင်းကိုလွတ်ရော။ လွတ်မှာပေါ့... ဗိုက်ချောင်သွား
လိုက် တစ်ချို့ထပ်စားလိုက်၊ နာရီဝက်လောက်လမ်းသလားလိုက်၊ ထပ်စား
လိုက်နဲ့ ရေရေလည်လည် အားရပါးရ ဝါးပစ်တာကိုး။

ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲ အဲသည်လို စားတယ်မထင်နဲ့ဗျ။ သူတို့ရပ်
ကွက်ရဲ့အထာက အဲသည်လိုပဲ။

အလှူရှိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မသာရှိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကိစ္စရှိတဲ့အိမ်မှာ
လမ်းထဲကလူတွေ တစ်ပြုတ်တစ်မကြီးက အိုးပစ်အိမ်ပစ် (ကိုယ့်အလုပ်အကိုင်
.ကိုပါပစ်ပြီးတော့) သွားကူညီကြတာ။

ကျွန်တော်တို့တောင် အကြောင်းမသိခင်တုန်းက ဒီရပ်ကွက်ထဲက
လူတွေ အားအားယားယားရှိလှချည်လား အောက်မေ့နေတာ။

ရိုးရိုးအလှူဆိုရင် တစ်ညအိပ်၊ ရှင်ပြုဆိုရင် နှစ်ညသုံးည၊ အသုဘ
ဆိုရင် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီလုံးလုံး၊ အဲဒီအလှူရှင် (ဒါမှမဟုတ်) မသာရှင်ရဲ့
အိမ်မှာ ကိုယ့်ဆွေမျိုးလိုနေပြီး ဒိုင်ခံကူညီဝိုင်းလုပ်ပေးကြတာ။

ဆိုက်ကားသမားတွေက သူတို့ဆိုက်ကားကို ဂိတ်မှာမထိုးတော့ဘဲ
အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ အမြဲရပ်ထားတာ။ လိုရင် ချက်ချင်းပို့ပေးလို့ရအောင်။

ရေစည်လှည်းသမားတွေဆိုရင်လည်း (ဒီရပ်ကွက်မှာက အဝီစိတွင်း
ရေကို ရေစည်လှည်းတိုက်တဲ့လူတွေဆီက တစ်စည်သုံးမတ်နဲ့ ဝယ်သုံးရတာ
ကိုး) သူတို့ရေစည်လှည်း တစ်စီးမဟုတ်တစ်စီးကို အပြည့်ဖြည့်ပြီး အိမ်ရှေ့
ထိုးပေးထားတာ။

အဲ...ကျွေးတဲ့မွေးတဲ့နေ့ကျရင်တော့ သူတို့အိမ်မှာ တစ်ရက်စာ မီးခိုး
တိတ်၊ ဘာမှမချက်တော့ဘဲ အလှူအိမ်ကဟာကို နေ့ဖို့ညစာ အပြတ်တွယ်ကြ
တော့တာပဲ။

ကလေးပေါက်စန ဘုစုခရလေးတွေပါ တစ်ယောက်မှမကျန်ရ
အောင် ခေါ်လာတာ။

ခေါ်ရမှာပေါ့။ အဲဒီနေ့အဖို့ သူတို့အိမ်မှာ မီးမမွှေးတော့ (ဘာမှမချက်
တော့) ပါဘူးဆို၊ တစ်ယောက်ယောက် မစားရဘဲ ကျန်နေရင် ခွကျကုန်မှာ
ပေါ့။

တချို့ အဒေါ်ကြီးတွေဆို ကိုယ့်အိမ်သားတင် မဟုတ်ဘူး။ တူတွေ၊ တူမတွေ၊ တစ်ဝမ်းကွဲ၊ နှစ်ဝမ်းကွဲ ဆွေမျိုးတွေပါ မစားရမှာစိုးလို့...။

“ဟဲ့... ဘယ်သူကော၊ ဘယ်ဝါကော မတွေ့ပါလား။ လိုက်ခေါ်စမ်း၊ နင့်အဒေါ်ကော၊ နင့်ဦးလေးကော ဟေး... လာကြလေ”

အဲဒီလိုကို ‘ဗျို’ ဟစ်အော်ခေါ်ပြီး အလှူထမင်းစားပွဲဆီ တော့ချောက် မောင်းသွင်းတာ။

အလှူရှင်ကလည်း တပြုံးပြုံး... တစ်ရပ်ကွက်လုံးကလည်း တရုန်းရုန်း။

ဦးခွေးနီနဲ့ ဒေါ်ပုကြွယ်ကလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးကို ဖိတ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နဲ့မတည့်တဲ့ ‘သိပ္ပံစိန်လှ’ ဘက်ထရီဆိုင်အိမ်ကိုတော့ မဖိတ်ဘဲ ချန်ထားခဲ့တယ်ဗျ။

ဒါကိုလည်း အလှူမှာလာစားတဲ့သူတိုင်း ရိပ်မိကြတယ်။ မရိပ်မိတာဆိုလို့ ဟို ငထုံငထိုင်း ဖိုးစောနဲ့ အထူအပါး နားမလည်တဲ့ အန်တီလှတို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ကြည့်လေ... လုပ်နေကြပုံက... လင်းယုန်အလှူအိမ်ရဲ့ ခြံတံခါးပေါက်မှာ ခန့်ခန့်ကြီးနဲ့ စန့်စန့်ကြီးဗျာ၊ ရင်တကော့ကော့ မျက်နှာထားတချိချိနဲ့ အန်တီလှတို့ ရပ်နေလိုက်ပုံ။ ဘေးလူကသာ အကြောင်းမသိရင် အန်တီလှကိုပဲ ‘အလှူရှင်’ လို့ ထင်မှာ။

ထင်စရာကောင်းလောက်အောင် လုပ်နေပုံကလည်း လင်းယုန်အိမ် ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့လူတိုင်းကို...

“ဟဲ့... လာလေ၊ ဝင်စားသွားကြဦးလေ”

သိသို မသိသို မြင်မြင်ကရာလူတိုင်းကို အလှူမှာဝင်စားဖို့ အန်တီ လှက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အတင်းခေါ်တာဗျ။

“ဪ... လာကြစမ်းပါဟဲ့။ ဒီမှာ အလှူလုပ်နေတဲ့ဟာကို၊ ဒါန မြောက်အောင် ဝင်စားသွားကြစမ်းပါဦးဆို”

လုပ်ပေါက်က...။ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွေးတာကျနေတာပဲ။

အဲဒါကို ဖိုးစောကလည်း ဘုမသိဘမသိနဲ့ ရောရောယောင်ယောင် အန်တီလှရှေ့က စွတ်တင်သမျှ သူက နောက်ကလိုက်ပြီး ရောယိမ်းလိုက် ဘသားယိမ်းလိုက် လုပ်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ...

(အာသာဘလော့ချ်ရဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုအလွဲတွေထဲက ဥပမာနဲ့ ပြောရရင် တစ်နေ့လုံးမှာ ခဏလေးပဲ နားဖို့ထိုင်လိုက်တဲ့ အလုပ်သမားနဲ့ တစ်နေ့လုံးမှ တစ်ခေါက်ပဲ ဖြတ်လျှောက်တဲ့ အထက်လူကြီး ဆုံမိကြသလို မျိုးပေါ့)

ကံဆိုးပုံက သိပ္ပံစိန်လှရဲ့မိန်းမ မလှဌေးကလည်း ဈေးကနေ ဟင်းချက်စရာတွေဝယ်ပြီး ခြင်းကြီးတံတောင်ဆစ်ကွေးညှပ်လို့ ပြန်လာတာနဲ့ တည့်တည့်တိုးတာ။

မလှဌေးတို့အိမ်က လမ်းထောင့်ဆုံးမှာဆိုတော့ အလှူလုပ်နေတဲ့ လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်အိမ်ရှေ့ မလွဲသာမရှောင်သာ ဖြတ်ရတယ်လေ။

မလှဌေးဘက်ကနေ ကြည့်ပြန်တော့လည်း လင်းယုန်ဖယောင်းတိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ပုကြွယ်ကို စိတ်အနာကြီး နာထားတဲ့တစ်ချက် ရှိတယ်ဗျ။

သူတို့နှစ်အိမ် ရန်ဖြစ်ကြတုန်းက ဒေါ်ပုကြွယ်က မလှဌေးရဲ့ ရုပ်ရည်ရူပကာယကို တော်တော်ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ နှိမ်ထားတာဆိုပဲ။

အဲ... အဲဒါကိုတော့ ပြောရမယ်ဗျ။ မလှဌေးရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ထူးခြားချက်နှစ်ချက်က ပေါ်တင်ကြီး ဖုံးမရ ဖိမရဖြစ်နေတာ။ အဲဒါတွေက ဘာလဲဆိုတော့ (၁) သွား အရမ်းခေါတယ်။ (၂) ဖင် အရမ်းကောက်တယ်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ။ ဘဝပေးကုသိုလ်ပဲ။ အဲဒါကို ဒေါ်ပုကြွယ်ကြီးက မညှာမတာနဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး...

“ဟဲ့... သွားခေါဖင်ကောက် ခုရင်ကောက်မ...ရဲ့”

လို့ လူကြားသူကြားထဲ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်တွေ့တာ။ အဲဒါ

ကို မလှဌေးက နာကြည်းလို့ကို မဆုံးဘူး။ ကမ္ဘာကြေရင်တောင် ဥဒါန်းမကြေ
ဘူးလို့ ငြိုးထား တေးထားတာ။

ဟော... ကြည့်...။

အလှူလုပ်နေတဲ့ လင်းယုန် ဖယောင်းတိုင်အိမ်ရှေ့က မလွဲသာ
မရှောင်သာ ဖြတ်လျှောက်ရတော့မယ်ဆိုတော့ (တခြားဆန့်ကျင်ဘက်)
လမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းဆီ မျက်နှာကို အသေလှည့်ထားတယ်။

ဇက်ကြောတွေတောင် တောင့်နေမလားပဲ။ မျက်နှာကြောကိုလည်း
တင်းထားတယ်။ ဈေးခြင်းတောင်းကို တံတောင်ဆစ်ကွေးမှာ ချိတ်၊ ထဘီစကို
ဒူးတစ်ဝက်ပေါ်အောင် မထားပြီး ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်နဲ့ သုတ်ခြေ
တင်တော့တာ။

“ဟဲ့... မလှဌေး၊ ဘယ်ကလာတာတဲ့ဟဲ့”

မလှဌေးတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်လစ်ဖို့ ကြိုးစားကာမှ အလှူ
အိမ်ခြံဝမှာရပ်နေတဲ့ အန်တီလှက မြင်ဖြစ်အောင်မြင်သွားပြီး လှမ်းနှုတ်ဆက်
တယ်။

မလှဌေးက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဇွတ်ဆက်လျှောက်လည်း
မရဘူး။ အန်တီလှက ပျာပျာသလဲနဲ့...

“အောင်မယ်... ညည်းက ဈေးကတောင် ပြန်လာပြီကိုး၊ လာ... လာ
အတော်ပဲ၊ ဒီမှာ အလှူလုပ်နေတာ။ တစ်ခါတည်း ဝင်စားသွားဦး”

မလှဌေးက တမင်ကို သိသိသာသာကြီး ဆတ်ခနဲ မေးထိုးပြီး
မျက်နှာကို ပိုလွှဲပစ်လိုက်တယ်။ ခြေလှမ်းတွေကိုလည်း အရှိန်မြှင့်လိုက်တယ်။

အရိပ်သုံးပါး နားမလည်တဲ့ အန်တီလှက သွားဖြဲကြီးနဲ့ ပြုံးပြပြီး
အတင်းဇွတ်ကို ဖိတ်တော့တာ။

“ဟဲ့... လှဌေး၊ ဪ... လာစမ်းပါဟဲ့။ အားမနာစမ်းပါနဲ့၊ ဒီအိမ်က
အလှူနဲ့ ဆွေလိုမျိုးလိုနေတာ။ လာ... မုန့်ဟင်းခါး ဝင်စား”

စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါတော့ဗျာ။ ကိုယ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ထားတဲ့ အိမ်ပေါ်
တက်ပြီး မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးစားသွားဖို့ ကိုယ့်ကိုဖိတ်ခေါ်ခံ
ရရင် ဘယ်လိုခံစားရမလဲ ဟင်။

မလှဌေးကတော့ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်လွန်းတဲ့ အန်တီလှ ကို 'ဒိုင်းခနဲ' မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးတယ်။

ဒါကိုလည်း အန်တီလှက အထာမပေါက်ဘူး။ သူ့အရွယ်ကြီးမှ အားမနာ ပျာကလပ်စိန်လုပ်ရင်း အသံစာစာစာစာနဲ့။

“လာစမ်းပါဟဲ့... လှဌေးရဲ့၊ ဪ... ခက်လိုက်တာ။ နင်က ရှက် နေပြန်ပြီ။ မရဘူး... မရဘူး၊ စားပြီးမှသွားရမယ်နော်။ ဟဲ့... ဟဲ့ ဖိုးစောရဲ့ ဒီမှာ လှဌေးကို ဆွဲစမ်းပါဦး”

လောကွတ်ချော်ပြီး ဖိတ်ခေါ်သူက အန်တီလှ၊ ဘုမသိဘမသိ အတင်းဝင်ဆွဲသူက ဖိုးစော၊ အဲဒီမှာ ကြည့်လို့ကောင်းတော့တာပဲ။

မလှဌေးကို ဖိုးစော လက်ဆွဲခေါ်နေတဲ့ပုံက အလှူအိမ်ထဲကို ဖိတ် ခေါ်တာနဲ့ မတူဘူး၊ ဇာတ်ပွဲထဲမှာ ရာဇဝတ်သားကို သူသတ်ကုန်းမှာ ကွပ် မျက်ဖို့ လူကြမ်းလုပ်တဲ့ အာဏာပါးကွက်သားက တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်နေပုံ မျိုးကြီးဗျ။

မလှဌေးကလည်း အတင်းဇွတ်ပေကပ်ပြီး ခြေကန်ရုန်းတာ။

“လွတ်... လွတ်... ငါ့ကိုလွတ်”

“ဟာ... လာပါဗျာ၊ စားသွားစမ်းပါ။ မုန့်ဟင်းခါးက ကောင်းက ကောင်းသနဲ့”

“ဟင့်အင်း... လွတ်... လွတ်၊ ခုချက်ချင်းလွတ်။ အော်လိုက်မယ်နော်”

ဖိုးစောက ဆွဲ၊ မလှဌေးက ခြေစုံတောင့်တောင့်ကြီး ကန်ပြီးရုန်း၊ ဟာ... ဘာပြောကောင်းမလဲ အလှူအိမ်ရှေ့မှာ ဝရန်းသုန်းကားနဲ့ပေါ့ဗျာ။

အလှူအိမ်ထဲက အကြောင်းသိနေတဲ့ လူတွေအဖို့လည်း ခွကျနေ တာပေါ့။ ဝင်ဆွဲရကောင်းနိုးနိုး၊ ‘ဟဲ့... လွတ်လိုက်၊ သွားပစေ’ လို့ ပြောရ ကောင်းနိုးနိုးနဲ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဟေ့ကောင်... ငါ့မိန်းမကိုလွတ်လိုက်”

ကမူးရှူးထိုးအော်သံကြီးနဲ့ သိပ္ပံစိန်လှတစ်ယောက် ငှက်ကြီးတောင်
ဓားကြီးဆွဲပြီး ပြေးလာတယ်။ ဟာ...ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ဦးခွေးနီကလည်း မုန့်ဟင်း
ခါးအိုးမွှေတဲ့ ယောက်မကြီးကိုငိုပြီး ပြေးအဆင်း...။

ဆွဲတဲ့သူက ဆွဲ၊ စိန်ခေါ်တဲ့လူက ခေါ်၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာနေကြတဲ့
သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေ အကုန်လုံး အလှူ
အိမ်မှာစုပြီး ရောက်နေကြတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဝုန်းဒိုင်းတွေကြဲပြီး ဆွဲကြ၊ လွဲကြ၊
ရိုက်ကြ၊ နှက်ကြနဲ့ အလှူပွဲကနေ ရန်ပွဲကြီးလုံးလုံး ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။

mgyc.com

mgyc.com

အခန်း (၅)

ဖိုးစောတစ်ယောက် (သူ့ကြောင့် အလှူအိမ်မှာ တုတ်ဆွဲ ဓားဆွဲ ရန်ပွဲကြီး ထဖြစ်သွားရလို့ အားနာတာပဲလား မသိဘူး) တော်တော်ကြီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ အန်တီလှကိုလည်း နည်းနည်းလန့်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့။

အရင်ကလောက် ပလူးပလဲ လုံးလုံးထွေးထွေး မနေတော့ဘဲ ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ် လုပ်လာတယ်။ အင်း... အန်တီလှနဲ့ မပေါင်းတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဆိုးတာက ကားပွဲစား ဦးပွားတို့ သားအဖနဲ့ သွားရော နေတာပဲ။

ဦးပွားတို့သားအဖက အူကြောင်ကြားတွေ။ သူ့သား အောင်ဗလက ဆိုက်ကားနင်းတယ်။ သူတို့သားအဖ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘဝပေးကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေး မကောင်းတော့ ခါးကုန်းနေတယ်ဗျာ။

ပြီးတော့ ခါးကုန်းတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကျောလည်အဆစ်ရိုးကြီး ခုံးထပြီးတော့ ဘုကြီးဖြစ်နေတယ်ဗျ။

အဖေရော သားပါ နှစ်ယောက်စလုံး ခါးကုန်းကုန်းပေါ် ဘုကြီးတင် ထားသလိုဖြစ်နေတော့ 'ခါးဘုနဲ့ သားအဖ' လို့ပဲ ရပ်ကွက်ထဲက လွယ်လွယ် ခေါ်ကြတယ်။ 'ခါးဘု' ဆိုတဲ့ စကားလုံးကလည်း အရပ်အခေါ်အဝေါ်နဲ့ ပြောကြစတမ်းဆိုတော့ 'ဂဘု' လို့ အသံထွက်တယ်ဗျ။

အဲ... ကြံကြံဖန်ဖန်ပဲပြောပြော ဘာပဲပြောပြော အကြောင်းတိုက် ဆိုင်ပုံက ဒီလို။

တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းဆိုရင် မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားက ဂန္ထဝင် ရုပ်ရှင်ကားဟောင်းတွေ ပြန်ပြန်ထုတ်လွှင့်ပြနေကျ မဟုတ်လား။ (ဒီရုပ်ကွက် လေးအတွက်ကျတော့လည်း အဲဒီအစီအစဉ်လောက်ကိုပဲ ဖျော်ဖြေရေး အတွက် အားကိုးပြီး ကြည့်ကြည့်နေရတာကိုး)

အဲဒီ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှာ မကြာမကြာလည်း ပြလေ့ရှိပြီး လူကြိုက်လည်းများတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားက အကယ်ဒမီစိန်မြင့်နဲ့ ကလေးသရုပ် ဆောင် အောင်ထွန်းလေးတို့ပါတဲ့ ဟိုဇာတ်ကားဗျာ။

ဘာတဲ့... ဇာတ်ကားနာမည်က...

“အဖေတစ်ခု... သားတစ်ခု”

အင်း... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီဇာတ်ကားနာမည်ကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက လူတွေက နှုတ်ကျိုးနေကြလို့ပဲလား မသိဘူး။ ‘ခါးဘု’ ကိုယ်စီနဲ့ ဦးပွားတို့၊ အောင်ဗလတို့သားအဖကို ခပ်လွယ်လွယ်ပဲ ကင်ပွန်းတပ်လိုက်ကြတယ်။

“အဖေ ဂဘု၊ သား ဂဘု” ...တဲ့။

သားဂဘုဖြစ်တဲ့ အောင်ဗလကလည်း ဆိုက်ကားသာ နင်းစားနေ တာ၊ ဂိတ်မှာ ဆိုက်ကားကို မှန်မှန်ထိုးတာ မဟုတ်ဘူး။

ဂိတ်ထိုးထားပြန်တော့လည်း ပါစင်ဂျာရတာတောင် စိတ်လိုလက်ရ မရှိရင် လိုက်ချင်မှလိုက်တာ။ သတင်းစာကို ဟန်ကျပန်ကျ ဖြန့်ဖတ်ပြီး သူ့မေးစေ့က မုတ်ဆိတ်ငုတ်တိုကိုပွတ်ရင်း တကယ့် မဟာပညာရှိ အိုက်တင် ဖမ်းချင်ဖမ်းနေတတ်တာ။

တစ်ခါကလည်း သတင်းစာထဲက ခရီးသွားလုပ်ငန်းအကြောင်း သတင်းအတိုအထွာလေးကို ဖတ်နေရင်းက ခပ်တည်တည်နဲ့ ဒူးတန့်န့် ပြော သေးတာ။

“ကျွန်တော် သေသေချာချာ လေ့လာကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကို လာလည်ကြတဲ့ ဖောရိန်နာ (Foreigner) တွေထဲမှာ အများစုက နိုင်ငံခြားသားတွေပဲဗျ”

ကဲ... ကြည့်။ အောင်ဗလရဲ့ ရွှေညာဏ်တော်က အတုလဲ အတုမရှိ။ စဉ်းပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦးတော့။

“ဖောရိန်နာ (Foreigner) တွေထဲက အများစုက နိုင်ငံခြားသား တွေ” ဆိုပဲ။

“(Foreigner) ဆိုမှတော့ အကုန်လုံး နိုင်ငံခြားသားတွေချည်းပဲ မဟုတ်လို့ မင်းအမေ့လင်တွေပါ ပါလာမှာလား။”

လို့ မေး... မေးပြီးတော့ပဲ နားရင်းကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ဖို့ ကောင်းနေတော့တာ။

အဲဒါကို ကိုဆင့်သူက ခပ်တည်တည်နဲ့ အံ့ဩချင်ယောင်ဆောင်ပြီး...

“ဟေ...ဟုတ်ရဲ့လား မောင်အောင်ဗလရယ်”

လို့ ပင့်ပေးတော့ သင်းက...

“ဟာဗျာ... ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က မပိုင်ဘဲနဲ့ ပြောပါ့မလားဗျ။ ဒီအချက်က ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နှစ်ရှည်လများ သေသေချာချာ လေ့လာထား တာ”

လို့ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ မိန့်မိန့်ကြီးလုပ်ပြီး ပြောပါလေရော။ ဘယ့်နှယ် ရှိစ။

သား ‘ဂဘု’ ကတင် အဲသည်လိုလားဆိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ အဖေ ‘ဂဘု’ လုပ်တဲ့ ဦးပွားကလည်း အုတ်တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်နေရာက သူတတ်စွမ်းသလောက် တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ဝင်ဝင်ပြီး ‘ကြောင်’ ပြသေးတာ။

သူကျတော့ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ကာ ‘လူရာဝင်ချင်တဲ့ရောဂါ’ က အဆစ်ပိုပါလာသေးတယ်။